

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'

19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 16—17

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

[Ἡ ἰδέα τῆς προόδου καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου]

Ὅταν ὁ ἀπ. Παῦλος ἐλθὼν εἰς τὰς κατειδόμενους Ἀθήνας κατήγγειλεν εἰς τοὺς ἀθηναίους τὸ περὶ τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ εὐαγγέλιον, παρεκτός τῶν χλευασάντων αὐτὸν διὰ τὸ ἀντιεπιστημονικὸν καὶ ἀντιφιλοσοφικὸν κήρυγμά του ὑπῆρξαν καὶ τινες οἱ ὁποῖοι «κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν». Δὲν συμβαίνει τι διάφορον καὶ εἰς τὰς σύγχρονους Ἀθήνας—τὸν σύγχρονον κόσμον—: εἰς τὸ κατειδόμενον πάνθεον τοῦ κυκεῶνος τῶν νεωτέρων «ἐπιστημονικῶν θεωριῶν» καὶ «ιδεολογιῶν» καὶ «κατευθύνσεων» καὶ «ἀξιῶν» ὑπάρχουν καὶ σήμερον οἱ ἐκδηλοῦντες χλευαστικὰς πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν διαθέσεις, ὑπάρχουν καὶ τολμηρότεροι: οἱ ὀρμῶντες πρὸς ἀνατροπὴν παντός ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον ἐδωροφόρησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα αἱ δύο χριστιανικαὶ χιλιετηρίδες. Εἰς τὸν λαβύρινθον ὅμως τῆς ἀμηνόου σημερινῆς σκέψεως δὲν λείπουν καὶ οἱ ἐναγωνίως ἀναζητοῦντες διέξοδον πρὸς τὸ φῶς, φύσει δ' εὐσεβεῖς τὴν ψυχὴν—τύπος τῶν «δαισιδαίμονεστέρων» ἀρχαίων ἀθηναίων,—σπεύδουν διψαλέοι νὰ σβέσουν τὴν δίψαν των εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεγνώρισαν τὸν ἄγνωστον Θεόν, τὸν βωμὸν τοῦ ὁποίου ἀπὸ πολλοῦ ἔχουν ἐνιδρύσει εἰς τὰς καρδίας των.

Ὡς εἶνε ὁμως γνωστὸν οὐχὶ πάντες εὐσεβοῦσιν ἐν τῷ ἄγνωστῳ Θεῷ Ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον κατήγγειλεν ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Πολλοὶ τῶν συγχρόνων ὡς τοιοῦτον ἐκλαμβάνοντες τὴν ἰδέαν τῆς προόδου, ἤδη ἤγειραν τὸ εἶδωλον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, καὶ οἱ νέοι ἀθηναῖοι προσεύχονται πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς τὸν Δία τῶν παλαιῶν.

Ἐχει βάσιν τινὰ ἡ τοιαύτη λατρεία;

Ἡ ἀνθρωπότης οὐδέποτε ἐθεώρησε τὴν ἐν

τῷ κακῷ καιμένην καὶ πεπερασμένην ζωὴν ὡς τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ κληρον. Ἡ ψυχὴ τῆς διαψᾶ τὴν ἀπ' αὐτῆς σωτηρίαν καὶ ἐνῶ πολλοὶ ἀπιστοῦν εἰς σωτήρα, πιστεύουν ὁμως εἰς σωτηρίαν. Ἐπειδὴ δὲ φρονοῦν ὅτι δὲν εἶνε ἐφικτὴ ἡ σωτηρία τῶν ἐπὶ μέρους ἀτόμων, πιστεύουν ὅτι θὰ σωθῆ ἀσφαλῶς ἡ ἀνθρωπότης ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ὀλότητος, τὴν ὁδὸν δὲ τῆς σωτηρίας ταύτης διακρίνουν οἱ σύγχρονοι οὗτοι ἐν μόνῃ τῇ πρὸς τὴν πρόοδον ὀδηγούσῃ. Οὕτω ἡ ἐννοια τῆς προόδου εἶνε, κατ' αὐτούς, ἡ αὐτὴ πρὸς τῆς σωτηρίας τὴν ἐννοιαν. Ἡ πρόοδος εἶνε ἡ σώζουσα. Αὐτὸ πιστεύουν πολλοὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως ταύτης θυσιάζουν τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν.

Ἄλλὰ σώζει ἡ πρόοδος πράγματι; Σώζει ἀπὸ τοῦ σκότους, τῶν δοκιμασιῶν, τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς πτώσεως;

Ποία εἶνε ἡ ζωσα πραγματικότης, ποῖον εἶνε τὸ ζῶν: τὸ συγκεκριμένον ἀνθρώπινον ἄτομον ἢ ἡ ἀφηρημένη «ἀνθρωπότης»; Ἄλλ' ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἀντικειμενικῶς ὑπαρκτὴ πραγματικότης, διότι διαρκῶς ἀφανίζονται τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν πρόσωπα, ἡ ἰδίᾳ δὲ μεταβάλλεται διηνεκῶς εἰς ἀπλὴν διαδοχὴν προσώπων καὶ γενεῶν. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐννοια τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνυπόστατος, ἡ ἰδέα τῆς προόδου δὲν παρέχει, οὐδὲ δύναται νὰ παρὰσχῃ διέξοδον ἀπὸ τῶν τραγικῶν ἀντιφάσεων τῆς ζωῆς: ἄλλαις λέξεσιν, ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται ἀπ' αὐτῶν νὰ σωθῆ ἐν τῇ προόδῳ καὶ δι' αὐτῆς.

Ἄλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἐν τῇ προόδῳ ἡ σωτηρία καὶ δι' ἄλλον ἀκόμη λόγον: ὅτι ἡ πρόοδος δὲν νικᾷ τὸν κυριώτερον τῶν ἐχθρῶν, τὸν στεροῦντα πάσης ἀξίας καὶ τιμῆς τὴν ζωὴν, δῆλον ὅτι τὸν θάνατον. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὡς μηδενισμὸς πάσης ἀξίας.

Διότι οὐ μόνον μεταβάλλει τὴν ζωὴν εἰς πρόσκαιρον καὶ τυχαίαν, ἀλλὰ καὶ διαλύει αὐτὸν τὸν συνέχοντα τὴν ἀνθρωπότητα δεσμὸν διακόπτων ἀποτόμως τὴν πνευματικὴν τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ ἀπόλυτον γνῶσιν καὶ τρέφει ἀπόλυτον αἶσθημα· ταῦτα ὅμως διασπᾷ ἐνταῦθα ὁ θάνατος, ἐνῶ εἰς αὐτὰ ἀντιστοιχεῖ μία αἰωνία ζωὴ, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ μόνῃ δύναται τὸ αἶνιγμα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος νὰ εὔρη τὴν λύσιν του.

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν διέξοδον ἐκ τῶν τραγικῶν ἀντιφάσεων τῆς ζωῆς παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὡς ἀναγκαῖα προϋπόθεσις καὶ βῆσις τῆς μελλούσης κοινῆς ἀναστάσεως, ἣτις ἀποτελεῖ θέμα ἄλλης, πρὸς Ἑλληνας πάλιν, διδασκαλίας τοῦ αὐτοῦ ἀποστόλου, τοῦ παλαιοῦ Κορινθίου. Θὰ μετασχηματισθῇ οὗτος ὁ κόσμος καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ, «καινοὺς—ἄρα—οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν προσδοκῶμεν», διότι, ὡς ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἐξαγγέλλεται, «ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον», τὴν παλαιὰν Ἱερουσαλὴμ θὰ ἀντικαταστήσῃ «καινή», ἐν τῇ ὁποίᾳ «ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι, ὅτι τὰ πάντα ἀπῆλθον», καὶ «χρόνος οὐκέτι ἔσται». Οὕτω ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὑποβάλλει τὴν μόνην λογικὴν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν μόνην ἀποδεκτὴν ἔννοιαν τῆς προόδου, εἰς τὰς δειλὰς δὲ καὶ διστακτικὰς προσδοκίας τῶν συγχρόνων ἀθηναίων—τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος—ἀπαντᾷ διὰ τοῦ θριαμβευτικοῦ ὕμνου «Χριστὸς ἀνέστη».

Χριστὸς ἀνέστη! Ἄλλαις λέξεσιν, ἐν τῇ ἀποφασιστικῇ συγκρούσει μεταξὺ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡ ζωὴ ἀναδεικνύονται ὀριστικοὶ νικηταί. Ἡ νίκη ὑπῆρξεν ἀπόλυτος, διότι τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως εἶνε πραγματικότης ἀπόλυτος, ἐν αὐτῷ δ' ἄρα ἔχει ἡ ἀνθρωπότης τὴν βεβαίαν ἐγγύησιν ὅτι ἐσώθησαν καὶ διετηρήθησαν εἰς τὸ διηνεκὲς αἱ ἀξίαι πᾶσαι, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀξία τῶν τέως θανατοπλήκτων ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων· ἐσώθη δὴλα δὴ πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὗται ἐδημιούργουν τίμιον καὶ αἰώνιον, τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, αἱ ἀληθεῖς τοῦ πολιτισμοῦ ἀξίαι, δι' ὧν ἡ ἀν-

θρωπότης ἐμφανίζεται ὡς ἐλευθέρα τῆς ἀληθοῦς προόδου δημιουργός. Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης, μὴ δυναμένη ἀφ' ἑαυτῆς νὰ σωθῆ, ἦτοι νὰ μεταβάλλῃ ἑαυτὴν καὶ τὸν κόσμον διὰ τῶν ἰδίων μόνον δυνάμεων, εἶχεν ἀνάγκην τῆς θείας βοηθείας πρὸς τοῦτο, ἐξ ἄλλου ὅμως οὐδὲ καὶ βία σώζεται, ἀλλ' ἀπεργάζεται τὴν ἱστορίαν τῆς προόδου τῆς καὶ δι' ἰδίων προσπαθειῶν, δι' ἐλευθέρων ἀγώνων. Οὕτω καὶ αὐτὴ συντελεῖ εἰς τὸν μέλλοντα γενικὸν μετασχηματισμὸν, ἡ ὅλη δ' ἱστορία τῆς προπαρασκευῆς ταύτης, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀγαθῷ ἐλευθέρων ἐπιτευγμάτων τῆς καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ὀριστικῆς τῶν πάντων ἀνακαινίσεως, εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀληθῶς νοουμένη πρόοδος αὐτῆς.

Ἡ ἐν τῇ Ἀναστάσει λοιπὸν καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐπὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ βασιζομένη καθολικὴ ἀνάστασις καὶ παλιγγενεσία εἶνε πραγματικὸν γεγονός, τοῦτο δ' ἔχει τὰς ρίζας του καὶ εἰς ἐκείνων ἀκόμη τὰς ψυχὰς, ὅσοι δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Σωτῆρα. Διότι αἱ περὶ προόδου ἐκάστοτε διατυπούμεναι θεωρίαι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀσθενὴς ἀνάκλασις τοῦ φωτός, τοῦ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προσπίποντος. Αἱ θεωρίαι αὗται, κεχωρισμέναι ἀπὸ τῆς θερησκευτικῆς αὐτῶν ρίζης, ἀφ' ἧς θὰ ἦντλον τὴν ἰκμάδα τὴν ἀπαραιτήτην διὰ νὰ ἀναδειχθῶσιν εἰς ἀξίαις πραγματικὰς, τώρα ἀποτελοῦν μελαγχολικὰ καὶ κενὰ καὶ ἄσκοπα ὄνειροπολήματα βραχείας γητίνης εὐδαιμονίας τῶν μελλουσῶν γενεῶν, ἐξαγοραζομένης διὰ τῶν βαρειῶν θυσιῶν τῶν προγενεστέρων.

Οὐδεμίαν λοιπὸν ἔχει βίβσιν τὸ ὑπὸ πολλῶν συγχρόνων ἐνιδρυθὲν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ παλαιοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ εἶδωλον τῆς προόδου, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ὄνειροπολοῦσιν αὐτὴν. Διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι καὶ σήμερον καὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχουσιν οἱ ἐνωτιζόμενοι τὸν θριαμβευτικὸν ὕμνον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς ὃν ὀφείλει τὴν σωτηρίαν τῆς πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀθηναίων πιστευσάντων εἰς τὴν περὶ τῆς Ἀναστάσεως καινὴν τοῦ ἀποστόλου διδασχῆν.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Ἐπί τῆ Ἐκατονταετηρίδι τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας]

Δ'.

Ἡ Ὁρθόδοξος λοιπὸν Ἐκκλησία ἀπέδωκε ἡ μυστηριώδης κιβωτὸς ἐν ἣ ἐσώθη τὸ ταλαίπωρον ἔθνος ἐν μέσῳ τοῦ βαρβαρικοῦ κατακλισμοῦ τῶν τυράννων. Ὁ κομμουνισμὸς ἀρνεῖται τὴν ἀναντίρρητον ταύτην ἀλήθειαν «Τοῦ Κλήρου—λέγει—ὅπως τώρα, πρῶτιστο χαρακτηριστικὸν εἶταν καὶ τότε ἡ ἰδιοτέλεια... Τὸ πῶς ἡ Ἐκκλησία ἔσωσε τὸ ἔθνος εἶναι παραμυθὴ ἀνάποδα βρίσκεται ἡ ἀλήθεια ἡ ἱστορική. Ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ὄχι μητέρα, ἀλλὰ λάμια μητριά» (Μπρουσσός. Ἀθῆναι 1923 σελ. 62, Ἀλεξ. Πάλλη).

Περὶ αὐτοῦ λέγομεν ἐν τοῖς ἐξῆς τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ὁ χεῖμαρρος τῆς κατακτῆσεως καὶ καταστροφῆς, μετὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς ἀλώσεως, ἦτο φοβερός καὶ ἀπαίσιος. Ὁ ἄγιος κατακτητὴς συνέτριβε τὰ πάντα πνυταχοῦ ἦσαν ἐρείπια. Οἱ δυστυχεῖς χριστιανοὶ ἢ ἐφευγον εἰς τὴν Δύσιν ὅσοι δὲν ἐσφάγησαν, ἢ ἐξισλαμίζοντο πρὸς σωτηρίαν ἑαυτῶν καὶ τῆς περιουσίας των. Ἐν αὐτῇ τῇ Μ. Ἀσίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη ἀκμαῖος ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἠκούετο ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου, αἱ γλώσσαι τῶν χριστιανῶν ἀπεκόπτοντο, διότι ὠμίλου καὶ ἐλάτρευον τὸν Θεὸν διὰ τῆς ὥρας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ δαμοῦ ὑπῆρχε βοήθεια καὶ σωτηρία. Ἡ Εὐρώπη ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ ἔχαιρεκάκει δι' ὅσα ὑπέφερε διὰ τὴν ἔμμοσιν τοῦ ἔθνους ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀληθείᾳ καὶ πίστει.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν φοβερωτάτων τούτων καταστροφῶν καὶ ἐρείπιων διετηρήθη στερεὰ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὁ Μωάμεθ Β', εἶτε ἐκ πολιτικῶν λόγων, εἶτε, ὀρθότερον, ἐκ θρησκευτικῶν λόγων τοῦ νόμου τοῦ Κορανίου, διετήρησε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρὸς ἣν ἔδωκε προνόμια περισσότερα τῶν ὅσα εἶχεν ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων. Οὕτω διωργανώθη εἰς ἐκκλησιαστικὴν πολιτείαν, ἣτις ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τὴν ἐκκλησιαστικὴν, τὴν ἀστικὴν, τὴν ἐκπαιδευτικὴν, ἐν μέρει δὲ καὶ τὴν ποινικὴν τοῦ ὑποφύρου ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων λαῶν τῶν ὑπὸ τοὺς Τούρκους εὐρισκομένων. Ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ πολιτεία, ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἦν ἐξεπροσώπει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, συνῆπτε πάντα τὰ μέλη τῆς ἐθνικῆς οἰκογενεῖας ἐν πάσαις ταῖς χώραις τῆς Τουρκίας. Ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν αυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου εὐρίσκατο «Ὁ Ἀὐθὲν τῆς καὶ Δεσπότης», ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὅστις διηύθυνε τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, καὶ οἱ κατὰ τόπους ἱεράρχαι, ὡς ἑθνάρχαι καὶ πνευματικοὶ ἀρχηγοί, οἵτινες ἐξήρτωντο ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αὐτὸ ἀντεπροσώπευε τὸν λαὸν ἀπέναντι τοῦ κατακτητοῦ καὶ

διεμαρτύρετο ἢ ἐδυσώπει διὰ διαφόρων μέσων. Αὐτὸ ἀνεγνωρίζετο ὡς Δύναμις καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων κρατῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἤρχετο εἰς σχέσιν. Ὁ Πατριάρχης «ἦτο δέσμιος βασιλεὺς ἐν μέσῳ δεσμίου λαοῦ», κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἱστορικοῦ, τοῦ Πρόκους - Ὅστεν. Ἡ Τουρκία πᾶσαν συνεννόησιν καὶ συζήτησιν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διεξῆγε διὰ τοῦ Ρεῖζ Ἐφέντη, ὡς ἐλέγετο καὶ μέχρι τῆς προπαρ. ἑκατονταετηρίδος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Βεβαίως τὰ προνόμια ταῦτα παρεδιάσθησαν οὐχ ἔπαξ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Μητροπολίται ἐβασανίσθησαν, ἐξωρίσθησαν ἢ ἐμαρτύρησαν. Δὲν ἀρνούμεθα δὲ ὅτι πολλοὶ, ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις τῆς φοβερᾶς δουλωσύνης, ἐφάνησαν ὄχι ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των, ἀλλὰ, γενικῶς εἰπεῖν, ἡ Ἐκκλησία, δοκιμασθεῖσα διὰ τοῦ πυρὸς τῶν διωγμῶν, ἐφάνη ἀνταξία καὶ διετήρησε τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἐθέρμαινεν αὐτὴν ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτων δοκιμασιῶν. Ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις μετεχειρίζετο ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ δι' αὐτῆς ἀνεπτέρου τὸ φρόνημα καὶ συνέδεε τὸ Γένος μετὰ τῆς πάλαι βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἑλληνικὴ συνειδησις ἐγένετο ἰσχυροτέρα ἢ ἄλλοτε, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς τοῦ Βυζαντίου. Τὸ ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν κράτος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐγένετο ἰσχυρότερον, διότι καὶ τ' ἄλλα αὐτοκέφαλα Πατριαρχεῖα εἰς τὰς παντοίας ἀνάγκας καὶ δυσχερείας ἀπετείνοντο πρὸς αὐτὸ καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ χώραι ἄλλοφύλων, ἀλλ' ὀμοδόξων χριστιανῶν. Οἱ διωγμοὶ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαίροντα τὸ φρόνημα καὶ ἀνυψοῦντα τὸ αἶσθημα, ἐνέπνεον δύναμιν ἠθικὴν καὶ καρτερίαν εἰς τὰς θλίψεις καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Οἱ διαπρέποντες ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ συνεκεντρώθησαν περὶ τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην». Ἡ δὲ Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία, ἣτοι ἡ Μ. τοῦ Γένους Σχολή, ἡ ἱερυθεῖσα ὀλίγον μετὰ τὴν ἄλωσιν (1454), εἶνε τὸ ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν τοῦ Γένους φυτώριον, τὸ ὁποῖον μετέδιδε τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον παιδείαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ εὕρισκεν ἄσυλον καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν δύναμιν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐγκαρτερήσεως, οἵτινες δὲν εἶνε ὀλιγωτέρας ἀξίας τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνων καὶ θυσιῶν. «Ἡ πολυπαθὴς, ἀλλ' ἀθάνατος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ψυχὴ, λέγει ὁ σοφὸς Διονύσιος Θερεσιανός, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὰ ἱερά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τεμένη» ἐκεῖ ἐμυσταγωγῆθη ἡ σύζευξις τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων συνειδήσεως, γόνιμος καὶ σωτηριώδης σύζευξις, ἐν ἣ ἐκυοφορήθησαν οἱ περὶ ἐλευθερίας καὶ πολιτικῆς ἀυτονομίας ἀγῶνες».

Τὶ θὰ ἐγίνετο τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἂν δὲν ὑπῆρ-

χεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, συγκατοῦσα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει καὶ συνέχουσα καὶ διδάσκουσα τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἀναστάσεως; «Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς εἰς ἄλλην Κιβωτόν, ἐσώθη τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, λέγει σαφῶς ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, ἀδελφές καὶ γνήσιον, φέρον ἀμιγείς τοὺς διπλοῦς τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ χαρακτηήρας, τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν, καὶ ἐνῶ τὰ κύματα τῶν εἰσβαλόντων ἀλλοπίστων καὶ ἀλλογλώσσων ἐθνῶν κατέκλυζον ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας τῶν πολιτικῶς ἐξησθενημένων ἐλλήνων, αὐτοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τροφῆς καὶ μητρὸς Ἐκκλησίας εὗρισκον σῶμα καὶ ἀκραίαν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον τῆς πίστεως διδασκαλίαν καὶ τὴν πάτριον γωνίην, καὶ οὕτε τὴν πίστιν, οὕτε τὴν διάλεκτον μετέβαλον εἰς Τουρκικὴν ἢ Καταλινὴν ἢ ἄλλην ἄλλων πολυχρονίων τῆς Ἑλλάδος πορθητῶν» (Ἐπίκρισις εἰς τὴν περὶ Νεολογ. Ἐκκλ. κτλ. σελ. 35).

Ναί· οὕτε τὴν πίστιν, οὕτε τὴν διάλεκτον μετέβαλον, διότι ἡ Ἐκκλησία, ἀγωνιζομένη καὶ κατὰ τῶν πολυωνύμων προπαγανδῶν τῆς Δύσεως, συνετέλεσεν, εἴ περ τις καὶ ἄλλη, εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δούλου ἔθνους ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ τὴν μετ' αὐτῆς συνδεδεμένην ἐθνικότητα. Πολλοί, πάλαι τε καὶ νῦν, κατηγοροῦσι τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὸν ἀσκοπον δῆθεν ἀγῶνα κατὰ τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ἢ καὶ κατὰ τῶν διαμαρτυρομένων. Συνεγράφησαν, λέγουσιν, πάμπολλα ἀντιρρητικὰ βιβλία ὑπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐνῶ ἔδει νὰ στραφοῦν μᾶλλον εἰς τὴν ἐθνικὴν παιδείουσιν καὶ μόρφωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων καὶ ἀλλογλώσσων, σλαύων ἢ ἄλλων. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία, ἀγωνιζομένη ἐν τοῖς δυσχειρεστεροῖς ἐκείνοις χρόνοις κατὰ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν τῆς Δύσεως προπαγανδῶν, διέτηρει ἀθικτον καὶ ἀπαραχάρακτον τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ δι' αὐτῆς τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν γλώσσαν. Ὁρθόδοξία καὶ Ἑλλάς συνεταυρίσθησαν ἐν τῇ πολυκυμάντῳ ἱστορίᾳ, καὶ ὁ ἀρνητῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἦτο καὶ ἀρνητῆς τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος καὶ γλώσσης, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία. Πολλοὶ ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλὰχοῦ, ἀποβαλοῦσαι, σὺν τῷ χρόνῳ, τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀπερροφήθησαν καὶ ἐθνικῶς καὶ ἀπέβαλον καὶ αὐτὴν τὴν ἐθνικὴν ἑλληνικὴν συνειδήσιν. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προσήνεγκεν οὕτω ὑψίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἔθνος, ἀγωνιζομένη κατὰ τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ τῶν διαμαρτυρομένων. Αὐτὴ Ἰστατο, ὡς στύλος νεφέλης, «ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς Αἰγυπτίων καὶ ἀναμέσον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ» ἦτο ἡ ἀδαμαντίνη τῆς ὀρθοδοξίας ἀκρόπολις, βράχος θεοφύτευτος καὶ ὑψηλὸς πρὸς ὃν συνέβησαν προσήνεγκεν τὰς ἐλευθέρων κεφαλὰς ὅλοι τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους οἱ ἔχθροί. Δι' αὐτῆς διειτηρεῖτο καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐνότης τῶν ἐλλήνων, διασκορπισθέντων πανταχοῦ κατόπιν τῆς φοβερᾶς τυραννίας τῶν ἐλλήνων, αἰτινες, διαμείναντες ἀδούλωτοι καὶ ἐλεύθεροι

τὸ φρόνημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἔδωκαν μὲν κρομάτων γῆν καὶ θάλασσαν χάριν τῆς πίστεως ἐλευθερίας. Ὁ αἰδιδιμος πατριάρχης Ἱερουσαλὴμ διεκήρυξε πρὸς τὸν περιηγητὴν Λαυρεντίου «Ὁ ὑφ' ἡμῶν δὲ ὅτι καὶ εἶσι σώζονται ἀνθρώποι ἅγια Τριάδα καὶ ἐννοοῦντες καὶ γινώσκοντες τοιοῦτοι εὐσεβεῖς· ἴσθι δὲ περὶ τούτου δὲ δουλείᾳ τὸ Γένος ἡμῶν ὑπέπεσε ἀσεβείας ἀνένευσε καὶ μένει καὶ τὴν εὐσεβείαν».

Ὁ κομμουνισμὸς, ἀπατρις καὶ ἀσεβής, βάλλει, ὡς εἶπομεν, παραδείγματα ἀναξίων κληρικῶν, καὶ δὴ Πατριαρχῶν. Προβάλλει δὲ καὶ παράδειγμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (1788—1808) ὅστις δῆθεν ἐξέδωκε φυλλάδιον σκαλίαν Πατρικῆν, ἐν ᾧ ἐχαρακτήριζεν τῆς Θεῆς Προνοίας καὶ Οἰκονομίας τὴν δεσποτικὴν καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ ἐλευθερία εἶναι πρόστατον». Ἐναντίον αὐτῆς ἔγραψεν ὁ Ἀδελφικὴν Διδασκαλίαν. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲν ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου μου ἢ τοιαύτη διδασκαλία· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐξεδόθη ναταί τις νὰ κατηγορήσῃ καὶ νὰ κατακρίνη κλησίαν, ἢ τις οὐδέποτε ἐπισήμως ἐδίδαξε τοιαύτην σκαλίαν. Ἄν δὲ πατριάρχαι τινὲς κατεδίκασαν, ἐπαναστάσεις καὶ ἀφόρισαν τοὺς ἐπαναστάντας, ἐπραίτων τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἢ καὶ ἐκ σεως ὅτι ἐπαναστάσεις ἀνέτοιμος κατὰ τῆς πατριάρχου ἢ κίστα ἡδύνατο νὰ ὠφελήσῃ καὶ ἔθνος. Τοῦναντίον θὰ ἐβλαπτε καὶ θὰ συνέτριβε ἔθνος. Ἐπομένως εἶνε νὰ κρίνη τις καὶ κατακρίνη ἐπνευσε πανταχοῦ ἢ αὐτὰ τῆς ἐλευθερίας· ἢ ἔχωμεν ὑπ' ὅψιν τοὺς χρόνους τῆς φοβερᾶς ὅτε καὶ αὐτὴ ἡ Εὐρώπη ἔτρεπε πρὸς τὴν τυραννίαν καὶ ὑπεστήριζεν αὐτὴν χάριν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων. Μὴ λησμονώμεν ὅτι χθὲς ἀκόμη γησαν χιλιάδες ἀρμενίων καὶ ἐλλήνων οὓς ἢ τυραννικὴ Τουρκία ἐκ τῶν ἐστίων καὶ χωρῶν ἀπαθείας μείνσεως τῆς χριστιανικῆς λεγομένης πολιτισμένης Εὐρώπης.

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία ἦτο ἡ καταφυγὴ καὶ τοῦ ἔθνους. Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς, ἐκτὸς ὀλίγων, ἐπᾶνησαν ἀντάξιοι αὐτῆς. Ἡ ἱστορία ἐπαινεῖ αὐτοὺς καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θεωρεῖ γάλους ποιμένας «τοὺς Μιλτιάδους μὲν καὶ κλειεὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοὺς Σάλωνας δὲ καὶ γους τῆς νέας κοινωνίας», ὡς ἀπεφῆκατο ὁ Σπ. Ζαμπέλιος (Μελέτ. περὶ μεσ. ἑλλ. σελ. 107). «Ἡ γερὰ Ἐκκλησία, ἡ ζωὴ καὶ βασιλεὺς τῶν αἰώνων, λέγει καὶ νεώτερός τις ὀρθῶς, ὅτε τότε μὲν, ἀλλ' ἴδια ἐν τοῖς κρίσιμοις ἐκείνοις ἔθνοιοι χρόνοις, διὰ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῆς καὶ τῶν ὑψηλῶν διδαγμάτων καὶ τῶν θείων ἐπιταγῶν καὶ δι' ἀμιμήτων παραδειγμάτων τῶν ἀξίων

μουργῶν ἀνέσυρε τὸ ἔθνος ἐκ τοῦ θυθοῦ εἰς ἕν ἐθυ-
 ροῦ καὶ καθωδήγει τοῦτο εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ·
 τίς, ὡ; ἄλλη Παλλὰς Ἀθηνα, ἀπάσας τὰς ἠθικὰς δυνά-
 μεις, ἱστορίαν, θρησκείαν, γλώσσαν, παιδείαν ἐτάναεν ὡς
 ἅλη ἀκκατάμνητα ἀπέναντι τοῦ τοῦρκου τυράννου».

Ὁ Γορτινὸς καὶ Μεγαλοπόλεως
 ΠΟΛΥΚΑΡΜΙΟΣ

Οἱ ἄγιοι ΠΟΛΥΗΘΟΛΕΣ

A. Οὐνία.

Οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν μένουσι πιστοὶ εἰς τὴν ὀρ-
 θόδοξον καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα ἀπέβη ἢ οὐχὶ πολυχρό-
 νος ἀπλῶς, ἀλλὰ πολυαῶν ἔντονος προσπάθεια τοῦ
 παπικοῦ νὰ προσελατρεθῇ τοῖς ἑλληνικοῖς πληθυ-
 οῦς εἰς τὸ δόγμα τῆς Ρωμῆτικῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε
 οὐσὼι ἴτη εἰς μάχθους, εἰς δαπάνας πνευματικὰς
 ἢ ὄλικὰ; ἢ ἱστορία τῆς λαϊνικῆς προπαγάνδας καὶ
 τῶν προσηλυτικῶν ἀγῶνων τῆς Ρωμῆτικῆς Ἐκ-
 κλησίας. Περὶ ἅλλως πρὸς τὴν ἐπιστροφῆσιν πλειά-
 ρος μεγάλης δυνάμεων ἐπιστημονικῶν εἰς δικαιοσιν
 τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος καὶ τῶν παπικῶν ἀξιώσεων
 ἢ πάσης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ τῆς
 ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου, σιγήνη ὀλόκληρα ἱεραπο-
 τόλων: ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν, μοναζουσῶν,
 ἀφθονίαν μέσων, μὲ σχολεῖα τελείως ὀργανωμένα
 ὀργάσθησαν καὶ κοπιῶσι νυχθημερὸν ἵνα ποιήσωσι
 προσηλύτους ἐκ τῶν Ἑλλήνων. Δὲν λέγομεν ὅτι
 προσηλύτους παντάσῃ· τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἐυλεῦον-
 ἢ ὀπωσδήποτε· ἀλλὰ πρῶτον, ὅχι ἱκανοποιητικῶς
 ἀπὸ τὸν ὀγκον τῶν προσπαθειῶν, καὶ δεῦτερον, μόν-
 ον ὀπου ὑπάρχει πεσοῦσα δοῦς. Ὄχι ἱκανοποιητι-
 κῶς· διότι τὰ κερδιζόμενα μετὰ τόσους ἰδρωτας, δὲν
 ὀνε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀντίστοιχα πρὸς τὸν πολυ-
 ὀπανον εἰς πνεῦμα καὶ ὕλην καὶ χρόνον προσηλυ-
 τικῶν ἀγῶνα· εἶνε κυριολεκτικῶς ἀξιοδάμρυτα·
 ἢ ὀπωσδήποτε, ἢ συνέσεις καὶ διατήρησις τοῦ
 ὀγῶνος δικαιολογεῖ τὴν συντήρησιν τόσων προσώ-
 ὀων, τὰ ὀποῖα θὰ ἴσαν ἀχρηστα, φαίνεται, ἐν τῇ ἰδίῃ
 ὀρησκευτικῇ παιρίδι. Καὶ ὀπου ὑπάρχει πεσοῦσα
 δοῦς· διότι μόνον ὀπου ὑπάρχει δυστυχία φυσικῶν
 ὀνε νὰ ὑπάρχη ἐμεταλλεύσιμον ἔδαφος. καὶ μόνον
 ὀπου ὑπάρχει ὀρησκευτικῇ ἐπιπολαιότης καὶ ἐθνικῇ
 ὀφρωσις δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ κέρδος τι. Ἀποτυχία
 ὀπιπὸν καὶ εἰς ποσόν, καὶ εἰς ποιόν.

Σκοπὸς τοῦ παρόντος εἶνε νὰ παρασχεθῇ μία
 ὀπωσδήποτε πλήρης εἰκὼν τῶν παρ' ἡμῖν καταβαλ-
 ὀντων προσπάθειαν νὰ ἀπλωθῶσι πολυλόδων, τὸ
 ὀν διὰ νὰ λαμβάνωνται τὰ προσήκοντα μέτρα, διότι
 ὀκατῶ τῶν κακῆς ποιότητος κερδῶν τυχόν τῶν προ-

παγανδῶν ὑπάρχουν καὶ οἱ ἔξ ἀπλότητος καὶ ἀφε-
 λσίας ξεπαταόμενοι· τὸ δὲ διὰ νὰ σιγματίζεται ὁ
 τρόπος τῆς προπαγάνδας ὁ δόλιος, ὁ μικροπρεπῆς καὶ
 ὁ ἀνανδρος, ὁ ὅτι τὰ θηράματα τῆς εἶνε παιδία, πτωχὰ
 καὶ ἀπλοῖκὰ γυναικίρια καὶ ἄλλοι ἰδιωτικοὶ ψυχικῆς
 συστάσεως τύποι.

Ὁ ἕτερος τῶν πολυλόδων τῆς ὀρησκευτικῆς προ-
 παγάνδας εἶνε ἡ Οὐνία. Μέχρι τῆς μικρασιατικῆς
 συμφορᾶς ἢ οὐνία αὐτῇ ἴπο ἀγνωστος ἐν Ἑλλάδι·
 ἔδρα εἰς τὰς χώρας τῶν ἐθνικῶν πεινασπερμιῶν καὶ
 τῆς ἐπιφανειακῆς ὀρησκευτικότητος. Ὄταν ἴληθον
 εἰς Ἑλλάδα οἱ πρόσφυγες μὲ τὴν πληγὴν τῆς ἀπέλ-
 πιδος δυστυχίας των, ἴκολούθησαν, πρῶτην ταύτην
 φορᾶν, καὶ εἰ μὴ μῖται τῶν οὐνικῶν. Ἐφαίνετο πεσοῦσα
 ἢ δοῦς· καὶ οἱ ἐυλοκόποι ἔδραμον περιχαρεῖς, μὲ τὰ
 παπικὰ φερμάνια εἰς τὰς χεῖρας, ὡς μὲ πελέκεις.
 Ἐκδιωχθέντες ἐκ Τουρκίας οἱ οὐνῖται οὔτοι ἴληθον
 εἰς Ἑλλάδα ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον τῶν Γεώργιον Χαλ-
 βατζῆν, χωρὶς νὰ τηρήσουν δὲ τὰς νομίμους διατυ-
 πώσεις τοῦ κράτους ἴδρυσαν σχολεῖα καὶ οἰκοτρο-
 φεῖα, εἰς τὰ ὀποῖα περισυνέλεξαν πολλοὺς προσφυ-
 γοπαῖδας ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλανθρωπίας καὶ μορ-
 φώσεως, διὰ νὰ ποιήσωσι προσηλύτους εἰς τὴν Ρω-
 μαῖκην Ἐκκλησίαν.

Ἡ μελέτη τοῦ νέου περιβάλλοντος ὑπέβαλεν εἰς
 αὐτοὺς δύο μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ: τὴν
 χρησιμοποίησιν τοῦ ἐνδύματος τῶν ὀρθοδόξων Ἑλ-
 λήνων κληρικῶν, καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν χρηματικῶν
 μέσων. Ἀμφότερα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἀνευ ἀνα-
 βολῆς: οὐδεὶς ἑλληνικὸς γραπτὸς νόμος ἀπαγορεύει
 εἰς τὸν σεβ. Χαλβατζῆν νὰ φορῇ ῥάσα καὶ νὰ ἱερουρ-
 γῇ μὲ ἄμφια τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου· τὸ δὲ Βατικα-
 νόν, πρὸ πάντων δ' οἱ ἐν Ἀμερικῇ οὐνῖται, ἐπροθυ-
 μοποιήθησαν νὰ τοῖς παράσχουν ἀφθονώτατα τὰ κε-
 φάλαια διὰ τῶν ὀποίων νὰ καταπλήξωσι τῆς Ἑλλά-
 δος τοὺς χῆνας.

Τὸ κατ' ἀρχὰς οὔτοι, ἀφροῦ ἐνοικίασιν τὴν ἐπὶ τῆς
 ὀδοῦ Ἀχαρνῶν 166 οἰκίαν, ἐγκατέστησαν ἐν αὐτῇ
 τὸ οἰκοτροφεῖον, τὸ σεμινάριον καὶ τὰ ἄλλα τῶν
 ἐκπαιδευτήρια· βραδύτερον ὅμως ἀνήγειραν πολυτε-
 λεστάτην οἰκοδομὴν εἰς τὸ τέμα τῆς ὀδοῦ Ἀχαρνῶν
 (παρὰ τὰ Θυμαράκια), ὀπου καὶ μετέφερον τὰς ἀνω-
 τέρω ἐγκαταστάσεις των, τὰς ὀποίας ἐπηύξησαν διὰ
 τῆς ἰδρύσεως σχολεῖου, λειτουργούντος ἀνευ ἀδείας
 τοῦ Ὄπουργεῖου τῆς Παιδείας, νυκτερινῆς σχολῆς,
 πλήρους τυπογραφείου καὶ ἄλλων ψυχαγωγικῶν ἐγ-
 καταστάσεων. Τοῦτο εἶνε τὸ κέντρον τῆς ἐν Ἑλ-
 λάδι Οὐνίας.

Παρεκτὸς ὅμως τούτου ὀφίσταται καὶ τὸ ἐπὶ τῆς

ὁδοῦ Ἑλπίδος ὁ παρθεναγωγεῖον «Ἡ Παμμακάριστος», ὅπερ, καίπερ λειτουργοῦν δυνάμει ειδικῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας (ὑπ' ἀρθ. 34774 τοῦ 1923), οὐδόλως ὅμως ὑστερεῖ εἰς προπαγανδισκὴν δράσιν. Εἰς αὐτὸ ἤδη φοιτῶσιν ἱκανὰ ὀρθόδοξα κοράσια, τελοῦντα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς γνωστῆς Μαγδαληνῆς Φωτιάδου, φανατικῶς ἐργαζομένης ὑπὲρ τῆς οὐνίας, ὑπὲρ ἧς ἔχει ἀφιερῶσει ὀλόκληρον τὴν μεγάλην αὐτῆς περιουσίαν. Ἡ ἐξωμότις αὕτη κατώρθωσε νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὴν οὐνίαν πολλὰς τῶν ὀρθόδοξων νεανίδων, ἐφ' ᾧ καὶ τιμητικῶς προσαγορεύεται ὑπὸ τῶν οὐνιτῶν «Μήτηρ», ἔτυχς δὲ καὶ παπικῶν συγχαρητικῶν ἐπαίνων.

Οὐχ ἦντο φανατικὸς διώκτης τῆς ὀρθοδοξίας ἀναδεικνύεται καὶ ὁ οὐνίτης ἐφημέριος Γεώργιος Ξενοπούλος, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐνεργῶν προσηλυτισκὴν κατήχησιν ἐν τῇ παρὰ τὴν ὁδὸν Λάρνακος πολυκατοικίᾳ τοῦ κ. Δελένδα, γαμβροῦ ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ ἐπισκόπου Γεωργίου Χαλβατζῆ· ἐκεῖ συχνάκις ἀκούεται τὸ πρὸς τὰ μικρὰ παιδιά δίδαγμα τοῦ ἐν λόγῳ ἐφημερίου «νὰ προτιμήσουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τζαμί τουρκικόν, παρὰ εἰς ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν»· ὑπ' αὐτοῦ προσηλυτίσθησαν αἱ Ἄννα Κούβελη, Μαρία Κουτροῖδου, Ἑλπινίκη Κωνσταντινίδου, καὶ οἱ Δημήτριος καὶ Παναγιώτης Ἀρβανιτάκη.

Ἄλλ' ἐξ Ἰσοῦ δραστήριος προπαγανδιστὴς τυγχάνει καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ οὐνιτικοῦ οἰκοτροφείου Εὐριπαῖος Ριχάρδος· οὗτος, πρὸς τῷ ἐντόνῳ προσηλυτισμῷ τῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν του ὀρθοδοξοπαίδων, ἐκτρέπεται καὶ εἰς πράξεις, περὶ τὰς ὁποίας ἤδη ἠσχολήθη ἢ εἰσαγγελικὴ ἀρχή.

Ἐτερος παράγων τοῦ εἰς τὴν οὐνίαν προσηλυτισμοῦ εἶνε καὶ ὁ οὐνίτης ἀρχιμανδρὴς Διονύσιος Βαζούκας, τέως προϊστάμενος τῆς ἐν Κων/πόλει οὐνιτικῆς προπράνδας. Οὗτος κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος συνώδευσεν ἐκ Κων/πόλεως 25—30 παῖδας, τοὺς ὁποίους ἀφῆκεν εἰς Τήνον, ὁπόθεν μετεπήδησαν εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν κατὰ παράβασιν μάλιστα τοῦ «περὶ κινήσεως ἄλλοδαπῶν» νόμου.

Οἱ οὐνῖται διαπραγματεύονται τὴν ἀγορὰν καὶ ἄλλων οἰκοπέδων εἰς διαφόρους συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἀνέγερσιν καὶ ἄλλων προπαγανδισκῶν ἰδρυμάτων, ἰδίᾳ δ' ἐπιδιώκουσι τὴν ἴδρυσιν μεγάλου καθιδρύματος ἐν Ψυχικῷ, ὅπου καὶ ἠγόρασαν οἰκόπεδον, πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τοῦ ἐκεῖ λειτουργοῦντος Ἑλληνοαμερικανικοῦ Κολλεγίου, τὸ ὁποῖον θὰ συναγωνισθῶσι διὰ τῆς κολοσσαίας διαφορᾶς τῶν διδάκτρων καὶ τῶν ἄλλων ἐξόδων φοιτήσεως.

Ἐἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν

ἐνταῦθα οὐνιτῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος καί, συγκεκριμένως, μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων Χαλβατζῆ καὶ Φιλιπούση, ὑπάρχει στενωτάτη συνεργασία, παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἐναντιῶν διαβεβαιώσεις τοῦ δευτέρου ὅτι ἐκάτερος αὐτῶν ἐπιτηρεῖτεῖ διάφορον, τάχα, σκοπὸν· ἀμφοτέρω ἐπιδιώκουσιν ἀπὸ κοινοῦ καὶ κεχωρισμένως τὴν διάδοσιν τῆς ρωμαϊκῆς θρησκείας μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος κατοίκων. Τὸ ὅτι ἀμφοτέρω ἔχουν τὴν αὐτὴν προοιτιαμένην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, τῆς ὁποίας γνωστότατοι τυγχάνουσιν οἱ σκοποί, ὥς καὶ τὸ γεγονός τῆς ἀγορᾶς οἰκοπέδου ἐν τῇ διασταυρῶσει τῶν ὁδῶν Κυψέλης καὶ Παξῶν, ὡς καὶ Κομνηνῶν καὶ Μέρλιν, διεξαχθείσης ὑπὸ ἐιδικοῦ ἀπστασιμένου τοῦ Βατικανοῦ πρὸς ἀνέγερσιν προτύπου Κλητρῶν, ἐν ᾧ θὰ στεγασθῶσι πάντα τὰ ἐνταῦθα φρονικὰ σχολεῖα ἀρχένων τε καὶ θηλέων, ἐπ' ἴσης δὲ εἰς τὸ οὐνιτικὸν σεμινάριον πρόσληψις ὡς διδασκάλου τοῦ μετὰ εἰδικὰς ἐν Εὐρώπῃ προπαγανδιστικῆς διὰ τοῦ οὐνιτισμοῦ σπουδᾶς ἐλθόντος εἰς Ἀθήνας Σύρου λατίνου ἱερέως Νικολάου Ρούσου, ἀποβαλλόμενος τὸ ρωμαϊκὸν κληρικὸν ἔνδυμα καὶ ἀντικαταστασάντος αὐτὸ διὰ τοῦ τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν, οὐ προσπαθοῦσιν οἱ οὐνῖται νὰ ἐξαπατῶσι τοὺς τῶν ὀρθοδόξων ἀπλοικωτέρους,—πάντα ταῦτα πρὸς τὸν σκοπὸν ὅτι ὄχι μόνον οὐδεμία διαφορὰ ἀντιλήφεται ὡς πρὸς τὴν ταυτότροπον προπαγανδιστικὴν δράσιν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπόλυτος σύμπτωσης ἰδεῶν καὶ βλέψεων.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις προπαγανδιστικὴν κίνησιν. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς Πειραιῶς γνωρίζομεν ὅτι δὲν λειτουργοῦσι μὲν ἐν τῇ σχολεῖα ἢ ναοὶ οὐνιτικοὶ καὶ δὲν διαμένουσιν ἐν τῇ μονίμως κληρικοὶ τῶν οὐνιτῶν, δὲν ἔπεται ὅμως τούτου ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ ἐπιεικῶ οὐνιτικῷ κινήσει, ἀφοῦ κατὰ συχνὰ διαστήματα κατέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν οὐνῖται κληρικοὶ καὶ συνιερουργοὶ μετὰ τῶν δυτικῶν ἐν τῷ ναῖσκῳ τῆς γαλλικῆς σχολῆς «Ἁγ. Παῦλος», ὡς καὶ ἐν τῷ ναῶ τῶν δυτικῶν καὶ τῷ δυτικῷ ναῶ τοῦ συνοικισμοῦ Νέας Κομνηνῶν. Ἄλλ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπὶ πλέον ἔχει συστήσῃ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης κεντρικῆς ὀργανώσεως τῆς οὐτω αὐτοκληθείσης «Καθολικῆς νεολαίας τῆς Ἑλλάδος», ἴδιον τμήμα αὐτῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ἐγγεγραμμένοι ὑπερπεντήκοντα Ἕλληνες Ἀρμένιοι, κατὰ τὸ πλεῖστον, πολλοὶ τῶν ὁποίων φοιτῶσιν εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν σχολὴν «Ἁγ. Παῦλος» στεγάζουσιν 232 μαθητὰς, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνας ἡλικίας 6—18 ἐτῶν. Ἡ δ' ἐν τῇ

ὀργάνωσις τῆς «Καθολ. νεολαίας» ἀποσκοπεῖ κυρίως εἰς τὴν διάδοσιν τῆς οὐνίας μεταξὺ τῶν νέων καλυπτομένην ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς εἰς τὸ δόγμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀνηκούσης νεολαίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐκδίδει αἴτη καὶ περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Καθολικὴ», κυκλοφοροῦν εἰς ἱκανὰ ἀντίτυπα μεταξὺ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων μαθητῶν, τῶν εἰς τὰ φραγκικὰ σχολεῖα φοιτῶντων. Ἡδὴ τινὲς τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Πειραιεὶ σχολῆς «Ἁγ. Παῦλος» ἔχουσιν ἐγγραφῇ εἰς τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως ταύτης, λαμβάνουσι καὶ ἀναγινώσκουσι τὴν «Καθολικὴν», ἔξω δὲ τοῦ σχολικοῦ τῶν προγράμματος παραδίδεται εἰς αὐτοὺς καθημερινῶς ἴδιον μάθημα «Ἡθικῆς».

Τὸ ἐν Ἀθήναις ὅμως οὐνιτικὸν κέντρον φιλοδοξεῖ νὰ ἐπεκτείνῃ τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας τὰ δίκτυα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς ἡμετέρας Ἐπικρατείας. Οὕτω ἐν Ἀίγινη κατὰ θέρος λειτουργεῖ παρανόμως, ἤτοι ἄνευ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, παράρτημα τῆς οὐνιτικῆς σχολῆς εἰς ὃ φοιτῶσι περὶ τοὺς 25 μαθητρία. Ἐν Σύρῳ διαμένει μονίμως ὁ οὐνιτικὸς ἱερεὺς Χρυσόστομος Βουτσῆρος, ἰδρῦθῃ δ' οὐ πρὸ πολλοῦ καὶ «Σύνδεσμος Ἑλλήνων Καθολικῶν», ἣ διοίκησις τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνατεθῆ εἰς ἐνεαμελεῖ ἐπιτροπὴν ἐπὶ σκοπῷ ἐνιαίας ἀντιπροσωπεύσεως τῶν συμφερόντων τῶν Ἑλλήνων δυτικῶν. Εἰς τὰ Γιαννιτσὰ παρατηρεῖται ἐπ' ἴσῃς ποιά τις κίνησις ὀφειλομένη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰς δυτικὰς μοναχὰς τοῦ ἐκεῖ λειτουργοῦντος γαλλικοῦ νοσοκομείου, διατηροῦντος δύο οὐνίας ἱερεῖς καταγομένους ἐκ Σύρου, τὸν Εὐστράτιον Ροῦσον καὶ τὸν Παῦλον Νταέλην, οἵτινες καὶ ἱερουροῦν συχνάκις ἐν τῷ ἐκεῖ ναῷ τῶν δυτικῶν τοῦ ἁγ. Πέτρου. Τούτων ὁ πρῶτος σημειοῖ δραστηρίαν ὑπερὸ τοῦ δόγματός του δρᾶσιν, εἰς ἣν ὀφείλεται ὁ προσηλυτικὸς δεκάδος που ἀπόρων ἐντοπίων οἰκογενειῶν, ὧν ἐνεφανίσθη ἀρωγὸς καὶ προστάτης, οὕτω δὲ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δυτικοῦ δόγματος ἐν τῇ περιφέρειᾳ ταύτῃ μετὰ καὶ τῶν ἐκ Μαλγάρων βραδύπερον ἐγκατασταθέντων ἀνέρχονται περίπου εἰς 50 οἰκογενείας. Ἐν Ρεθύμνῳ (Κρήτης) διαμένει ὁ οὐνιτικὸς κληρικὸς πατὴρ Ζιοζέφ, ὅστις ἱερουροῦν ἐν τῷ ἐκεῖ δυτικῷ ναῷ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐκδηλοῖ προπαγανδιστικὴν δρᾶσιν, ἐν δὲ Ἡρακλείῳ τῆς αὐτῆς ἡμετέρας κινήσιν τινα προπαγανδιστικὴν φαίνονται παράρτημα ὀργανοκατόλικος Λέων Κιλερζιάν καὶ ὁ Ἱερομόναχος ὑπήκοος Ἄγγελος Μπελφιόρε· ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι τούτου ἡ δρᾶσις διεξάγεται κυρίως μετὰ τῶν ἀρμενίων, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει νὰ προ-

σηλυτίσῃ. Ἐν Ἀργοστολίῳ λειτουργεῖ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 45097 (8 8βρ 1926) διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας σχολὴ φραγκισκανῶν μοναχῶν περιλαμβάνουσα νηπιαγωγεῖον, δημοτ. σχολεῖον καὶ γυμνάσιον ἐξατάξιον καὶ ἀριθμοῦσα καὶ ἑλληνας καθηγητὰς μετὰ 130 μαθητῶν, ἐπιβλεπομένη δὲ ὑπὸ 12 μοναχῶν. Καὶ ἐν Κερκύρῳ λειτουργεῖ σχολὴ γαλλίδων καλογραφῶν, περιλαμβάνουσα καὶ ὀρθόδοξα κοράσια, διδασκόμενα τὰ θρησκευτικὰ τοῦ δυτ. δόγματος. Τέλος ὁ ἐν Ξάνθῃ ἀντιπρόσωπος τῶν οὐνιτικῶν δικηγόρος Παπαῶπουλος (ἢ Χρῆστος Κίτσος) ἔχει ἀναλάβει τὴν ἴδρυσιν «Κοινότητος τῶν ἑλληνορθόδοξων Καθολικῶν» μετὰ βᾶσιν τὴν πρὸ πενταετίας γενομένην ἀγορὰν μεγάλου κτήματος ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἰδρυσθῇ τὸ οὐνιτικὸν κέντρον, ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς ἀνωτέρω προσηγορίας.

Τοιαύτη ἐμφανίζεται ἡ δρᾶσις τῆς οὐνίας παρ' ἡμῖν. Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι σημαίνοντα μέλη τῆς ὀρθοδόξου ἀθηναϊκῆς κοινότητος, καὶ δὴ αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν κοινοβουλίου, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν δολίων τῆς προπαγάνδας ταύτης σκοπῶν διατελοῦντα, καλῇ τῇ πίστει ἐμφανίζονται ὡς προασπιστὰ καὶ ὑποστηρικτὰ τῶν οὐνιτικῶν, διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν συντελοῦντες εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ οὐνιτισμοῦ παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ἰδρύσεως οὐνιτικῶν σχολείων καὶ ἀνεπιγνώστως ἰδίαις χερσὶ συνεχίζουσι ἀπὸ τῶν σπλάγχων τοῦ εἰς ὃ ἀνήκουσιν ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ τὸ πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ τὸ ἐθνικὸν καὶ πατριωτικὸν αἴσθημα.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ἹΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΥΤΗΣ

β'.

Δὲν ἦτο, δὲν εἶνε ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἡ ἀξιούσα νὰ ἔχῃ τὴν ἡγεσίαν ἐν πᾶσι, μὴ ἐξαιρουμένων μηδὲ αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἡ ἀξιούσα νὰ ρινουλκῇ καὶ νὰ σύρῃ ὀπισθεν τοῦ ἰδίου ἄρματος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πᾶσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν μηχανήν, βαρέως δὲ φέρουσα ἐάν τις τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπειράτο νὰ ἀντιτείνῃ τῷ κελύσματι καὶ τῷ ἀγῆματι τῆς πολιτικῆς φορᾶς. Δὲν ἐμιλοῦμεν περὶ ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ κυβερνήσεως. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ἑλληνικῆς ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς. Ὁμιλεῖ ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Πρωίας» καὶ περὶ τῶν σχολείων καὶ περὶ τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ περὶ τῶν μεγάλων πνευματικῶν κατευθύνσεων τῶν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας διδομένων καὶ διευθυνουσῶν τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ δὲν ἐξετάζει

τινος ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας ὑπαγόρευσις εἶνε τὸ νέον γλωσσικὸν ἐξάμβλωμα, τὸ ἀπὸ τινος ἐμφιλοχωροῦν παρ' ἡμῖν, τὸ ἀπὸ ἱκανοῦ ἀγωνιζόμενον τῇ ἀνοχῇ ἢ καὶ συνενοχῇ τῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν κυβερνητῶν ἡμῶν ἵνα ἐκτοπίσῃ καὶ νὰ ἐξαρθρώσῃ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν πρώτων ἐκπαιδευτηρίων τὴν γλώσσαν καὶ τὸ γλωσσικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Εἶναι ὑπαγορεύσεις τῆς ἀκραιφνοῦς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας οἱ μετὰ τέρσης ἐπισημότητος καὶ μετὰ τοσοῦτου *tourpet* λειτουργοῦντες ἐκ πα-
 δευτικοὶ ὄμιλοι καὶ μεγαλόνομοι μεταρρυθμι-
 σταί, οἱ πειρώμενοι ἀπὸ τοῦ λίχνου αὐτοῦ νὰ συγι-
 νῶσι καὶ νὰ συμφύρωσι τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ ἱερώ-
 τατα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ συνευδοκία, ἢ σιωπηλῇ ἐγκρίσει πολλάκις αὐτῶν αὐτοῦ τῶν ἡγετῶν; Καὶ κατὰ τοῦτο πάσης προσοχῆς ἀξία εἶναι ἡ ἐγκύκλιος τῆς δευτέρας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὡς γράμμα αὐτῆς ποιμαντικὸν πολλοῦ λόγου ἀξίον, ὡς ἀντάξιον τῶν ἀποστελλόντων καὶ ὧν διερχόμεθα κρίσεων, ὡς τιθὲν τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν ὑποῦλων τε καὶ χαινουσῶν πλη-
 γῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁμολογοῦν μὲν ἀπεριφράστως ἐν οἷς αὐτῇ ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία ὑστερεῖ καὶ ἐπαγγελλόμενον τὴν πλήρωσιν τῶν αὐτῇ ἐπιβαλλόντων καθηκόντων, ὡς εὐθαρσῶς δὲ διαγγέλλον ἐν οἷς ἡ ἑτέρα τῆς χώρας ἀρχὴ ὑστερεῖ, καὶ ἐπικαλού-
 μενον τὴν ἀπροφάσιτον πλήρωσιν τῶν ταύτῃ ἐπιβαλ-
 λόντων καθηκόντων καὶ μετὰ πάσης παρρησίας τοὺς ἀδελῶς καὶ οἷον ὑπὸ τὴν σιωπηλὴν ἐγκρίσιν τῶν κυ-
 βερνήτων ἐκ τοῦ προφανοῦς βάλλοντες κατὰ τῶν τι-
 μαλφεστάτων κληροδοτημάτων τῆς Ἑλληνικῆς πα-
 τριδος καὶ ὁμογενείας. Κατὰ τοῦτο εἶνε λίαν ἐκφρα-
 στικὸν καὶ δηλωτικὸν τῆς κυβερνητικῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὰ ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῆς διενεργούμενα ὅσα ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ καταλέγονται ἔργα καὶ τεχνάσματα τῶν περιφήμων μεταρρυθμιστῶν καὶ τοῦ περιφήμου ἐκ-
 παιδευτικοῦ ὄμιλου καὶ ὅσα τὰ θρασύτερα αὐτῶν μέλη εὐνοοῦσιν ἐκάστοτε καὶ δημοσιεύουσι πλὴν τῆς γλωσσικῆς καὶ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν στρέβλωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἀπλάστου νεότητος, ἀντὶ μὲν τῆς γλώσσης τῆς Ἑλλη-
 νικῆς ποιοῦντα τὰ περὶ τὴν ἐπινόησιν καὶ διάδοσιν ἰδίους τινὸς γλωσσικοῦ ἐξαρθρώματος δῆθεν Ἑλλη-
 νικοῦ, ἀντὶ δὲ τῶν ἠθικῶν ἰδεωδῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ οὐδὲν πλέον καὶ οὐδὲν ἔλασσον ἐκθειάζοντα τὰ σπουδάσματα καὶ τὰ ἰδεώδη τῶν ἀπὸ Κουρδιστᾶν ση-
 ρηκλήδων τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Οὐν Καπᾶν τῆς Πό-
 λεως καὶ τῶν ἀπὸ Λαζιστᾶν μαουνατζίδων τοῦ Κερα-
 τίου κόλπου καὶ τῶν ἀπὸ πάσης κοινωνικῆς ὑποστά-
 θμης στρατολογουμένων ἡρώων τῶν περιβοήτων πυρο-
 σθεστικῶν ὄμιλων τοῦ προχαμιτικοῦ Σταμπούλ. Ἐν-
 δέχεται οἱ παρ' ἡμῖν εἰς περιφάνειαν ἐλθόντες ὄμιλοι νὰ προέρχωνται ἐξ ἀρίστων καὶ ἐκ κορυφαίων κοινωνικῶν τάξεων καὶ στρωμάτων. Τί σημαίνει ἀφοῦ ὡς πρὸς τὰ οὐσιώδη, ὡς πρὸς τὰ γούστα καὶ

τὰ ἰδεώδη καταλήγουσιν εἰς τὰ αὐτὰ καὶ ἐμφανί-
 ζονται ὡς ζηλωταὶ τῶν αὐτῶν. Καὶ φθόνος μὲν θὰ ὑπῆρχεν οὐδεὶς διὰ τοὺς ζηλευόντας αὐτοὺς, ἀλλὰ γεν-
 νᾶται νέμεσις πολλή, ὅταν τὰ αὐτοῖς ἀρέσκοντα ἀγω-
 νίζονται διὰ παντὸς μέσου νὰ ἐπιβάλλωσι καὶ τοῖς
 ἄλλοις ὡς ἐπίζηλα ἰδεώδη.

Εἶναι ἄλλο ζήτημα ἂν ἡ ἀξιόλογος ἐγκύκλιος θὰ φέρῃ τὸ ποθεύμενον ἀποτέλεσμα, ἢ τὸναντίον θὰ μείνῃ ὡς ἐν ὥραϊον ἐγγραφον. Καὶ οὕτως ὅμως καὶ ἐν περιπτώσει παντελοῦς ἀστοχίας τοῦ ζητουμένου, θὰ ἔχῃ ἐκπληρώσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία τὸ ἑαυ-
 τῆς καθήκον κατὰ τοῦτο, καὶ θὰ λέγῃ ἐν ἀγαθῇ συνει-
 δήσει τὸ εἶπα καὶ ἐλάλησα ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω, αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ εἰς τῶν μεγάλων προφητῶν τοῦ
 Ἰσραὴλ ἀπῆται παρὰ τῶν ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπων τοῦ
 Θεοῦ, τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀποστελλομένων ὅπως διαμαρ-
 τύρωνται εἰς τοὺς πλανωμένους ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐπα-
 ναφορᾶς αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εὐθεῖαν (Ἰεζεκ. 3,
 18, 21).

Καὶ αὐτὴ μὲν θὰ εἶνε ἀνεύθυνος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς, ὡς προσελθοῦσαν ἐξ ἀλλοτρίας ὑπαιτιότητος· θὰ εἶνε ὅμως ὑπεύθυνος ἡ ἑτέρα ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, ἡ κρατικὴ, ὡς ἀκούσασα καὶ μὴ ποιήσασα, ἔστω καὶ ἐξ ἀπλῆς ἀδιαφορίας, ὡς γενομένη αἰτία τῆς ἀπωλείας τοσοῦτων ψυχῶν, ἔστω καὶ διὰ μόνην τὴν ἀνοχὴν αὐτῆς, οὐδὲ θὰ χρησιμεύσῃ ἡ εὐλογία ἀπολογία ὅτι τὰ καθήκοντα αὐτῆς εἶνε ἄλλα, ὅτι τὰ ἠθικοθρησκευτικὰ ἐξέρχονται τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς καὶ ἀνήκουσιν εἰς ἄλλην δικαιοδοσίαν, τὴν τῆς Ἐκ-
 κλησιαστικῆς ἀρχῆς. Βεβαίως τοῦτον ἔχει ἀποκλει-
 στικῶς τὸν προορισμὸν ἡ Ἐκκλησία, νὰ ἐργάζεται πᾶση δυνάμει ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς εὐεξίας καὶ ἠθι-
 κῆς εὐρωστίας τοῦ ἑαυτῆς πληρώματος. Πλὴν δὲν ση-
 μαίνει τοῦτο ὅτι ἡ ἠθικοθρησκευτικὴ κατάστασις τοῦ αὐτοῦ πληρώματος, τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶνε παντάπασιν ἀδιάφορος τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ ἀρχῇ καὶ μάλιστα τῇ ἀντιποιοιούμενῃ τῆς ἐν πάσι, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ἡγεσίας καὶ ἀξιούσης νὰ ἔχῃ τὴν Ἐκκλησίαν ὄργανον εὐάγωγον εἰς τὰ ἴδια ἑαυτῆς τέλη καὶ τοὺς ἰδίους σκοπούς, ἢ ὅτι ἐνδιαφέρεται μὲν καὶ αὐ-
 τη δι' ὅσα καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τι ἀπ' εὐθείας καὶ θετικῶς νὰ συνεισφέρῃ τὸ ἑαυτῆς, ἀλλ' ἐμμέσως καὶ ἀρνητικῶς δύναται νὰ πράξῃ πολλά, ἀρ-
 κεὶ μόνον νὰ ἐμφορῆται διαθέσεως ἀγαθῆς καὶ θελή-
 σεως εἰλικρινοῦς πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὀση-
 μέραι ὑπὸ τὰ βλήματα αὐτῆς κατ' ἔντασιν τε καὶ ἐκ-
 τασιν ἐπίδοσιν λαμβάνοντος· δύναται δὲ νὰ πράξῃ πολλά, χωρὶς νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀναλάβῃ τὸ ταύτης ἔργον, ἀλλ' ἀρκουμένη εἰς τὸν αὐτῇ ἀνήκοντα τρόπον τῆς ἐνεργείας, τὸν τῆς κατα-
 διώξεως τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ πᾶσαν αὐτοῦ μορφήν καὶ τοῦ κολασμοῦ παντὸς εἶδους προσβολῆς κατὰ τῆς σεμνότητος καὶ ἱερότητος τῆς καθεστηκυίας ἠθι-
 κῆς καὶ θρησκευτικῆς τάξεως, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐν ἐλ-

λείψει ειδικῆς ἐπὶ τούτῳ νομοθεσίας προβαίνουσα εἰς ἐκπόνησιν καὶ εἰσαγωγὴν τοιαύτης πρὸς ἔννομον χρῆσιν τῆς ράβδου κατὰ τῶν οἴκῳ μὴ πειθομένων ταῖς ὑπαγορεύσεις τοῦ λόγου καὶ τοῦ καθήκοντος, καὶ θορυβούντων μὲν περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἄνετον καταπάτησιν τῶν ἐλευθεριῶν. Τὰς οὕτω νοουμέναις καὶ οὕτως ἀσκουμέναις ἐλευθερίαις δὲν εἶνε ὑπόχρεοι νὰ σέβωνται οὐδὲ αἱ μάλιστα φιλελεύθεροι δημοκρατικαὶ Κυβερνήσεις, οὐδὲ πράττουσι τι παρὰ τὴν ἴδῃν κλήσιν, δσάκις πρὸς προστασίαν τῶν μὲν καταφεύγουσιν εἰς μέτρα βίαια κατασταλτικὰ τῶν καταχρήσεων τῶν δέ.

B. A.

ΕΠΙ Τῆ ΜΝΗΜῆ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε΄

Ἐπὶ τῷ πανδήμῳ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἑορτασμῷ τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ε΄, τοῦ ὑπὲρ τῆς (10) πίστεως μαρτυρήσαντος κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς στυγνῆς δουλείας ἀνάστασιν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους τῷ 1821, μετὰ πολλῶν ἐπισήμων παρέστη καὶ σύμπας ὁ Φοιτητικὸς Θεολογικὸς Σύνδεσμος μετὰ τοῦ πανεπιστημιακοῦ του λαβάρου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ὁ ἱερουργήσας Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ συνευρουγοῦντος ἱεροῦ κλήρου, τῶν ἐπισήμων καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πικνοτάτου ἐκκλησιασματος, προσῆλθεν εἰς τὸν χώρον ἔνθα ἡ τοῦ ἁγίου λάραξ, ὁ δ' ἐκ τῶν τελειοφύτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Εὐάγγελος Κλεόμβροτος, Πρόεδρος τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου, εἶπε τὸ ἀκόλουθον προσφώνημα:

Μετ' εὐλαβοῦς συγκινήσεως περιστοιχίζοντες τὴν σεπτὴν Σου λάρνακα, Παναγιώτατε Πατριάρχα, μεταφερόμεθα νοερῶς εἰς τὸν τόπον τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου Σου, ὅπου πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν διεδραμάτισθῃ ἡ μεγάλη ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πατρίδος θυσία. Καὶ ἀτενίζοντες ἐκεῖ τὴν σεβασμίαν καὶ ἁγίαν μορφήν Σου ἐστεμμένην μὲ τὸν στέφανον τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθανασίας, βλέπομεν παρελαύνουσαν σύμπασαν τὴν ἱερὰν χορείαν τῶν νεομαρτύρων κληρικῶν, οὔτινες, μιμηθέντες τὸ παράδειγμά Σου, ἔθυσαν τὴν ψυχὴν των ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῶν ὑψηλοτέρων καθήκοντων.

Ἦδη τὸ Ἑλληνικὸν Γένος πανηγυρίζον χαρμοσύνως τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον, πρὸς Σὲ πρῶτον στρέφει εὐγνωμον τὴν ψυχὴν του, ἀγιώτατε καὶ ἡρωϊκὲ Ποιμενάρχα. Πρὸς Σέ, διότι Σὺ ὑπήρξας ὁ πρωτομάρτυς καὶ ὁ θεμελιωτῆς τοῦ ἱεροῦ τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Γένους ἀγῶνος.

Ἐπὶ τῆς μητρὸς Ἑκκλησίας ἀνυμνεῖσαι καὶ μεγαλύνεσαι ὡς ἅγιος. Ὡς ἅγιος διότι ὁλόκληρος ὁ βίος Σου ὑπήρξεν οὐ μόνον μία διαρκὴς θυσία εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀγάπης, ἀλλὰ ὑπήρξε καὶ μακρὰ σείρα εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων ὑπήρξε βίος

ζώσης ἀρετῆς. Καὶ ὁ ἅγιος οὗτος βίος Σου διαγράφεται θαυμασίως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μαρτυρικῆς πατριαρχείας Σου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ ἀντηχήσῃ ἀνὰ τὸ δούλον Γένος τὸ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἐγεγνήριον σάλπισμα.

Εἰς Σὲ τὸν ἄνευ διαδήματος καὶ σκήπτρου βασιλεῖα, ὡς τὸν μόνον ἰδανικὸν Ποιμενάρχη τῷ ὑπὸ τὸν ζυγὸν πεσόντος εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, εἰς Σὲ ἡ θεία προιοία ἐνεπιστεύθη τοὺς οἴακας τῆς θείας Ὀλκαδος κατὰ τὰς κρισίμους ἐκείνας τῶν περιπετειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας περιστάσεις.

Καὶ ὄντως ἐφανῆς ἀντάξιος τῶν δεινῶν περιστάσεων, καλλίνικε Ἱερομάρτυς! Ὅτε μετ' ὀλίγον ἐξερράγη ἡ καταγῆς καὶ ὡς ἀπὸ θείας προσταγῆς διαπρύσιος ἠκούσθη ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἡ φωνὴ τῆς φιλάτης ἐλευθερίας, ἐσκορπίζετο δὲ πανταχοῦ ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη καὶ ἐδιώκετο ἡ θρησκεία, Σὺ, ὦ γηραιὲ Ποιμενάρχα, Σὺ ὑπήρξας ὁ κοινὸς πατὴρ καὶ προστάτης πάντων τῶν δούλων Ἑλλήνων, Σὺ ὁ παραμυθῶν, ὁ ἐλεῶν, ὁ ἐνεργετῶν, Σὺ ὁ προλαμβάνων τὰς ἐξισλαμίσεις, ὁ μετριάζων τὰς θλίψεις καὶ ἐν γένει ὁ ἐξοικονομῶν τὰς πολλὰς καὶ βαρείας τοῦ ἔθνους ἀνάγκας.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν μεγάλην καρτερίαν εἰς τὰς θλίψεις Σου; Αἱ ἐξορίαί τὰς ὁποίας ἀγογγύστως ὑπέμεινας, αἱ φυλακίσεις, αἱ ἐξουθενώσεις, αἱ βεβηλώσεις τῶν ἱερῶν, αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ δηρώσεις, ἐπλήρωσαν τὸ ποτήριον τῆς πικρίας, τὸ ὅποιον μέχρι τρυγῆς ἐξεκένωσας. «Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ Σου ἐφάνησαν στιγμαὶ, ὁποίας προετοιμάζει ἀκηλίδωτος συνειδησίς, ἀγαθοποιὸς καρδία, παράβλεψις τῆς προσκαίρου ζωῆς καὶ προσδοκία τῆς μελλούσης». Ἰδοῦ, αἱ ὀλίγαι γραμμαὶ αἱ ὁποιαὶ διαγράφουσι τὸν ὅλον βίον Σου, ἐκλεκτὲ Ἱεράρχα!

Καὶ ὅχι μόνον ἡ ἀγνή καὶ ἀμόλυντος ζωὴ Σου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισις Σου ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου Σὲ κατατάσσει εἰς τὴν κλεινὴν τῶν ἱερομαρτύρων χορείαν. Διότι οὐ μόνον προσήνεγκας ἑαυτὸν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ δεινοπαθοῦντος ποιμνίου Σου χάριν τοῦ ὁποίου «ἐθανατοῦσο ὅλην τὴν ἡμέραν», ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἐμαρτύρησας. Ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν βασάνων καὶ κατέμπροσθεν τῆς ἀγχόνης παρωρμάσο ὑπὸ τῶν τυράννων νὰ ἐξομώσῃς τὴν πίστιν Σου διὰ νὰ σωθῆς, ὡς ἀληθῆς μαθητῆς τοῦ Κυρίου ἀπηντήσας εὐθαρσῶς ὅτι ὁ «Πατριάρχης τῶν χριστιανῶν χριστιανὸς ἀποθνήσκει».

Παναγιώτατε Πατριάρχα!

Κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην ταύτην ἡμέραν, καθ'

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΜΑ'ΙΟΥ

* Ημερομηνία	* Ἡμέρα	* Ἑορτή	* Ἀπόστολοι	Εὐαγγέλια
4	β'	Δ'	Κυρ. Γ' Μυροφ.	Κυρ. Γ' Μυροφ.
11	γ'	Ε'	> Λ' Παραλύτου	> Λ' Παραλύτου
18	δ'	Ζ'	> Ε' Σαμαρείτ.	> Ε' Σαμαρείτ.
25	πλ. α'	Η'	> Προδρόμου	> ζ' Τυφλοῦ

ἦν σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς ἑκατοστῆς ἐπετείου τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τιμῆ καὶ γεραίρει εὐγνωμόνως τὴν μνήμην Σου, ἡμεῖς οἱ σπουδασταὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ μέλλοντες τῆς Ἐκκλησίας ἐργάται προσηλθόμεν ἐνταῦθα εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ πρὸ τοῦ σεπτοῦ Σου σκήνους, ἵνα ἀποθέσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὀλίγα ταῦτα νοερά ἄνθη, ἅτινα μὲ τὴν φαντασίαν ἡμῶν συνελέξαμεν ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἱεροῦ μαρτυρίου Σου, ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐπότισας μὲ τὸ τίμιον αἷμά Σου.

Καὶ πρὸς Σέ, ὦ ἅγια ψυχὴ, ἣ ὅποια περιίπτασαι κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμήν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ πανσέπτου ναοῦ τούτου καὶ διὰ τῶν πτερύγων Σου σκέπεις πάντας ἡμᾶς, πρὸς Σέ αἴρομεν εὐλαβῶς τὰς καρδίας ἡμῶν, ἵνα ἐκ βάθους αὐτῶν ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ὑπὲρ ὧν ἠγωνίσθης καὶ ἔθυσας τὴν ψυχὴν Σου, θὰ διατηρήσωμεν ἄσβεστα καὶ ἀλώβητα, ἵνα ὡς ἱεράν παρακαταθήκην παραδώσωμεν ταῦτα εἰς τὰς μελλούσας τῶν Ἑλλήνων γενεάς.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον τῆς περὶ τὸν σεβ. μητροπολίτην Εὐλόγιον μερίδος τῶν ἐν ὑπερορίᾳ ὀρθοδόξων Ρώσων σχολιάζει ὡς ἑξῆς τὴν τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ γενομένην ἔκρηξιν τῆς ἀγανακτικῆς κατὰ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ: «Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μεγίστην ἔντασιν τῆς φοβερᾶς θεομάχου κινήσεως, καθ' ἣν ὑπερηκοντίσθη πᾶσα σκληρότης, ἀπροσδοκῆτως ἐξεργάγη ἡχηρὰ διαμαρτυρία κατὰ τοῦ ἀνηκούστου τούτου ἐκβιασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, κατὰ τῆς καθυβρίσεως τῶν μεγίστων καὶ αἰωνίων ἀγασμάτων τῆς χριστιανικῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἀνθρωπίνης καρδίας... Ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ ταύτῃ οὐδεμίαν διαβλέπομεν πολιτικὴν, οὐδενὸς τὰ πολιτικὰ συμφέροντα θίγονται. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε τάξεως ἀνωτέρας: εἶνε φωνὴ τῆς ἐξεγερμένης συνειδήσεως: εἶνε κραυγὴ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἣ ὅποια ἠσθάνθη ἐαυτὴν καθυβριζομένην εἰς αὐτὰς τὰς ὑψίστας τῆς ἐκδηλώσεως. Διότι ἡ ψυχὴ, παρεκτός τῶν ἐξωτερικῶν, γηίνων καὶ προσκαιρῶν ἀξιών, τηρεῖ ἐν ἑαυτῇ ἄλλας ἀφθάρτους, ὑψίστας, πνευματικὰς, αἰωνίας ἀξίας, προσφιλεῖς εἰς πᾶσαν τὴν

ἀνθρωπότητα ἀνεξαρτήτως χρότους καὶ ἐθνισμοῦ. Κατὰ τὴν θέσιν. Ὁ πεπολιτισμένος ἄνθρωπος σέβεται πᾶσα θρησκείαν καὶ ἡ προσβολὴ τῆς θρησκείας γεννᾷ ἐν αὐτῷ ἰσχυρὸν ἀγανακτικῆς αἰσθημα. Ἀκριβῶς πρὸς ὑπεροσπασίαν τούτων τῶν καθυβρισθέντων θρησκευτικῶν δικαιωμάτων καὶ σεβασμάτων ἠκούσθη ἡχηρὰ ἡ φωνὴ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως. Πιστεύομεν ὅτι ἤχησε πρῶτον ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶνε ἀπόρροια καθαρὰ καὶ ὑψηλῶν θρησκευτικῶν ἐλατηρίων, καὶ διὰ τοῦτο χαρταίριον ἀπὸ τῆς ὡς σημείον τῶν καιρῶν, ὡς φωτεινότερον καὶ ἐκτάκτως εὐχάριστον φαινόμενον τῆς συγχρόνου ζωῆς...»

Ἡ Ἀναγιγνώσκου ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ ἐκδιδομένῳ λαϊκῷ περιοδικῷ «Ἄγγελος τῆς Οἰκογενείας» τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν κατὰ λέξιν: «Ὅστις κἀμνε ἐφ' ἀπαξ προσφορὰν 10 λιρῶν, μετέχει ὠφελείας 2.000 ἱερῶν λειτουργιῶν κατ' ἔτος ἱερουργουμένων ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς Ἐπιτομῆς τοῦ ἁγ. Παύλου. Δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι τὰ παρὰ τὰς οἰκονομίας, οἱ φίλοι, οἱ προσφιλεῖς νεκροί, τῆς ὠφελείας δὲ ταύτης ὁ δωρητὴς μετέχει καὶ μετὰ θάνατον. Ἐπωφεληθῆτε ἐνός τόσοσιν ὀραίου ἔργου καὶ ἀποστείλατε τὴν προσφορὰν σας!»

Ἡ εἰς τὸ ἐρώτημα: «διὰ τί οἱ καθολικοὶ παραμένον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ Ἀγγλικανικῇ καὶ δὲν ἐνοῦνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης» ὁ Fr. Biggart ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς: α) Διότι ὁ ἀγγλοκαθολικὸς ἐπίσκοπος εἶνε ἐλευθεροφρων καὶ δὲν δέχεται νὰ ὑπογράψῃ τὸν συντηρητικὸν τὸν παρ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενον παρὰ τῶν ἡγουμένων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. β) Διότι ἀποδοκιμάζει δόγματα τὰ ὅποια δὲν ἐθέσπισαν αἱ ἀρχαῖαι Σύνοδοι. Καὶ γ) διὰ τὸ ἔθνικόν των αἰσθημα κωλύει αὐτοὺς νὰ πιστεύωσι ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ πρέπει πάντοτε νὰ ἦνε Ἰταλός. Ἡ ρωμαϊκὴ διδασκαλία λέγει ὅτι ὁ ἅγιος Πέτρος ἔλαβεν ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Χριστοῦ τὸ πρῶτον μῆδ' ἀληθοῦς καὶ ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν, καὶ ὅτι ὁ Πάπας εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ ἁγ. Πέτρου θεῶν δικαίῳ. Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ γείνη δεκτικὴν εἰσκοινωνίαν μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἂν μὴ ὑπογράψῃ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν ταύτην. Ἀκριβῶς δὲ διότι ἀγγλοκαθολικὸς ἀδυνατεῖ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν παραμένον ἐν τῇ Ἀγγλοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ Ἀἴθουσα πλήρης κόσμου, δύο γιγάντια κυλικὰ μετὰ μαγεῖρους λευχίμονας καὶ θεράποντας μελανειμονοῦσας. Τὰ ἐδεσματολόγια εἶνε τυπωμένα ἐπὶ λευκῆς μετὰ ἑξῆς μετὰ πλαισίων χρυσοῦν. Περιέχουσι 19 κρύα φαγητὰ. Ὁ διάκοσμος τῶν τραπεζῶν εἶνε ὑπέροχος. Δύο ἀποστοργήματα διακρίνονται: τὰ παπικὰ οἰκόσημα μετὰ τὴν τιράν καὶ τὰς κλειδας, καὶ ἐν πλοῦτον ρωμαϊκὸν μετὰ τὴν πηργουρωμένων πύργου καὶ πύρμης, οὗ ὁ ἐπίχρυσος ἰσχυρὸς σύγκειται ἐκ δέσμης, —συμβόλου τοῦ ἰταλικοῦ πολιτευμοῦτος— ἀμφοτέρω εἶνε βουτυρότευκτα. Ἐπειτα, κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ὑποδοχῆς, ἐπιφαίνεται ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν «Nonce» διαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἰταλοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ ἰταλοῦ πρεσβευτοῦ κατὰ τῆς Ἁγίας Ἐδρᾶς. Πάντες οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἐδέξαντο τὸν ἴδιον τρόπον μετ' εὐλαβείας...». Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν περιγραφὴν δεξιῶσεως ἐπισήμου καὶ μεγαλοπρεποῦς

gala) παρὰ τῆ Α. Α. τῷ Πάπῳ Ρώμης, ἀφ' ἧς ἡ Α. Α. ἐγένετο καὶ ἄρχων κοσμικός. Ἡ ὅλη περιγραφή καταλήγει τὴν εἰς φράσιν: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ!»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ Σχολεῖον τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἐξεδόθη πρό τινας ἐν Παρισίοις βιβλίον φέρον ὡς συγγραφὴν μὲν τὸν G. Gautherot, τίτλον δὲ «Ὁ Κομμουνισμὸς ἐν τῷ σχολείῳ: ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ, ἀνὰ τὸν κόσμον, ἐν Γαλλίᾳ». Τὸ βιβλίον ἐγράφη ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῇ βάσει ρωσικῶν πηγῶν, ἤτοι τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ἐπισήμων ἐκθέσεων τῶν Σοβέτ. Ὁ κομμουνιστικὸς πειραματισμὸς ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ρωσίας ἀπολήγει μετὰ τοσοῦτων ἐτῶν ἐργασίαν εἰς τεραστίαν χρεωκοπίαν. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται οὐχὶ εἰς ἄλλους λόγους, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὰς τὰς ἀρχάς, αἵτινες ἐτέθησαν ὡς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἐφ' ὅσον ὡς δόγμα ἐγένετο δεκτὸν καὶ ἐφηρμόσθη τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος καὶ ὡς μόνη ἠθικὴ ἀνεκκηρύχθη ὁ ἀφανισμὸς τῆς παλαιᾶς τάξεως, τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ τοῦ δόγματος τούτου καὶ ταύτης τῆς ἠθικῆς ἐπῆλθον ραγδαία: ὑποδούλωσις τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, ἔκλειψις πάσης πειθαρχίας διὰ τῆς καταπίεσεως πάσης ἐλευθερίας ἐρεύνης καὶ γνώμης, μεταμόρφωσις τῆς σχολῆς εἰς φυτώριον τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ, εἰς γενετήσιον ἀναρχίαν τῶν δύο φύλων, εἰς χαλκεῖον ἀπογοητεύσεων, ἀπελπισίας καὶ αὐτοκτονιῶν. Τὸ σοβιετικὸν σχολεῖον εἶνε—κατὰ τὸν συγγραφέα—εἰς τάφος τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ δὲ κίνδυνος δὲν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν Ρωσίαν, διότι τὸ ἐρυθρὸν κύμα ἀγωνίζεται νὰ ἐξορμήσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐφημερίδες, περιοδικά, παντοῖα σωματεῖα διαδίδουν τὸ δηλητήριον εἰς τὸ κοινωνικὸν σῶμα. «Arrêtons les Barbares!»—σταματήσωμεν τοὺς βαρβάρους—ἀνακράζει ὁ συγγραφεὺς τελευτῶν. Καλὸν εἶνε νὰ ἀντηχήσῃ ἡ κραυγὴ αὕτη καὶ εἰς τοὺς κύκλους μας...

Τὸ κείμενον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐκ στατιστικῆς δημοσιευομένης ἐν τῷ «Ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς» πληροφορούμεθα ὅτι ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας ἢ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα διάδοσις τῶν ἐκδόσεων τῆς Βρεττανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἐτετραπλασιάσθη ἤτοι, ἐνῶ κατὰ τὸ ἔτος 1905 αἱ πωλήσεις εἶχον ἀνέλθει εἰς 14, 583 ἀντίτυπα, ἀπὸ τῆς 1 Δεκ. 1928 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929 ἐπωλήθησαν 52,139 ἀντίτυπα. Δοξάζομεν καὶ ἡμεῖς τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ στατιστικογράφου πωλητοῦ τῶν ἐκδόσεων τῆς Βρεττανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῇ ὁσημέρᾳ ἀξαναομένη διαδόσει τῶν Ἀγίων

Γραφῶν παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ. Ἄφ' ἧς ὅμως ἡ ἡμετέρα—ὀρθόδοξος—Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς» ἐξέδωκε τὴν τε Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τὴν Καινὴν κατὰ τὰ μόνον ἐγκεκριμένα ὑπὸ τε τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κείμενα, τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν ἑλληνικὸν πλήρωμα ἔχει καθήκον ταύτας καὶ μόνον τὰς ἐκδόσεις νὰ προμηθεύεται ἐφεξῆς, ἐλπίζομεν δ' ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἀδελφότης θὰ δυνηθῆ νὰ ὀργανώσῃ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὑπηρεσίαν πωλήσεως τῶν ἐκδόσεων τῆς τοιαύτης, ὥστε νὰ ἀποβαίῃ δι' ἕκαστον χριστιανὸν πρόχειρος ἡ ἀποκτησίς των.

Οἱ Ἰσπῶται τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τινι προτεσταντικῇ κοινότητι τῆς Ρώμης κατηρτίσθη μία ὁμὰς νέων λαβόντων τὴν ὀνομασίαν «Ἰσπῶται τοῦ Χριστοῦ». Σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως ταύτης εἶνε ἡ κατὰ τῆς ἀνθηκότητος ἐκστρατεία, πρὸς τοῦτο δ' ἐξετυπώθησαν 5.000 μικρὰ φύλλα περιλαμβάνοντα προτροπὰς πρὸς τήρησιν τῆς ἐγκρατείας, σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα καὶ ἰδίως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ χωρία τινὰ σχετικὰ ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἐπὶ πολλὰς κατόπιν ἐσπέρας τὰ νεαρὰ μέλη τοῦ σωματείου περιερχόμενα τὴν ἰταλικὴν πρωτεύουσιν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον ἀνὰ δύο ἐτοιχοκόλλησαν τὰ δελτία ταῦτα εἰς τὰ μᾶλλον πρόσφορα μέρη, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν κέντρων διασκεδάσεως. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ ἀνακαλύψασα τοὺς νεαροὺς τούτους ζηλωτάς, διέταξε νὰ ἐμφανισθῶσιν ὁ καθεὶς κεχωρισμένως εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, ὁπόθεν ὅμως καὶ αὐθωρεῖ ἀπελύθησαν ἀποδειχθείσης τῆς ἀθωότητός των. Τί λέγουσιν οἱ ἡμέτεροι νεαροὶ τῶν πολυωνύμων «Συντροφιῶν» καὶ «Συλλόγων»;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ λοιποὺς Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν.

—Ὁ νέος Σέρβος Πατριάρχης ἐτηλεγράφησε τῇ 13ῃ Ἀπριλίου τὰ ἐξῆς ἑλληνιστὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον:

«Θεῖα συγκαταβάσει ἐκλεγέντες κανονικῶς, ἀνελάβομεν σήμερον διοίκησιν Πατριαρχικοῦ Σερβικοῦ Θρόνου. Ἀπευλύοντες ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ἐξαιτούμεθα κανονικὴν συνεργασίαν καὶ εὐχὰς ὑμετέρας ἀγάπης, πρὸς δόκιμον ἐπιτέλεσιν ἡμετέρων καθηκόντων, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπίδοσιν ὀρθοδοξίας.

Πατριάρχης ΒΑΡΝΑΒΑΣ»

Εἰς ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε:

«Θεοῦ διαβιβάζοντες Ἐκκλησίας Ἑλλάδος συγκαρητήρια ἀδελφῆ Ἐκκλησίᾳ Σερβίας, ἀποκτησίῃ, θείᾳ προνοίᾳ, ἄξιον Πρωτοεράρχην, προσαγορεύομεν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ ἀδελφικῶς εὐχόμεθα Αὐτῇ τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς ἐπιτέλειαν τῶν καθήκοντων Αὐτῆς, πρόθυμοι ὄντες συνεργῆσαι Αὐτῇ ὑπὲρ τῆς καθόλου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας».

Ἀρχιεπίσκοπος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

—Τὸ περὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας νομοθέτημα ὑπέστη, δυστυχῶς, τροποποιήσεις τινὰς ἐν τῇ Γερουσίᾳ, αἵτινες καὶ ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Βουλῆς, εἰς ἣν καὶ πάλιν ἐπανήλθε. Ἡ σοβαρώτερα τροποποιήσις ἐπῆλθεν ἐν τῷ 12ῳ ἄρθρῳ. Τὸ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀρχικῶς ἐγκριθὲν εἶχεν ὡς ἐξῆς ἐν τῇ α'. § τοῦ εἰρημένου ἄρθρου: *«δύναται νὰ γίνῃ ἐκποίησις ἀνευ δημοπρασίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἀποτιμήσεως ὑπὲρ καλλιεργητῶν, ἐχόντων δικαιώματα ἐμφυτεύσεως, ἐμβατικῶν καὶ ἐδαφονομέων»*. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ προσετέθη εἰς ταῦτα *«ὡς καὶ δασῶν καὶ βοσκῶν ὑπὲρ κοινοτήτων, ἀπαραιτήτων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μελῶν αὐτῶν»*. Δυστυχῶς ἐνεκρίθη ἡ διάταξις καὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν ἐκ νέου συζήτησιν.

—Διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῶν ὑποψηφίων ἐφημερίων μετὰ τὰς τελευταίας τροποποιήσεις τῶν Νομ. Διαταγμάτων ἰσχύει ἡ διάταξις περὶ Προπαρασκευαστικῶν Σχολῶν παρὰ ταῖς Ἱερατικαῖς Σχολαῖς. Αἱ ὑφιστάμεναι ὅμως δακτῆρνοι Σχολαὶ ἰσχύουσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Πατριάρχου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, συνελθούσης τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως περὶ ὥραν 10ην διὰ Διατάγματος τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Ἡ συνέλευσις ἐξέλεξε τρεῖς: τὸν Σκοπίων Βαρνάβαν, τὸν Κετίγγης Γαβριήλ, καὶ τὸν Μπόσνας Πέτρον, ἐξ ὧν ὁ Βασιλεὺς ἀνεκέρυξε Πατριάρχην τὸν πρῶτον. Ὁ ἐκλεγείς ὡς Πατριάρχης Μητροπολίτης Σκοπίων Βαρνάβας ἔλαβε 45 ψήφους, ὁ Μητροπολίτης Κετίγγης Γαβριήλ 36, ὁ Μπόσνας Πέτρος 34, ὁ Ἀρχίδος Νικόλαος 21, ὁ Νοβισὰτ Γεώργιος 21, ὁ Μπάτσικας Εἰρηναῖος 9. Ὁ νέος Πατριάρχης τῆς Σερβίας Βαρνάβας ἐγεννήθη τῷ 1880, εἶνε συνεπῶς σήμερον ἡλικίας 50 ἐτῶν. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Πρισερένης καὶ ἀργότερα εἰς τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν τῆς Πετρουπόλεως, ὅπου ἐξέμαθε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ εἰδικῶς τὴν γλῶσσαν τῶν Γραφῶν καὶ τὴν λειτουργικὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐξημέμασε δὲ συμφουητικῆς καὶ συνταξικῆς τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Γρηγορίου Παπαμχαήλ,

ἐν τῇ αὐτῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ σπουδάσαντος. Διέτελεσε κατόπιν πρωτοερεὺς εἰς ΚΠολιν, ὅπου ἐξέμαθε τὴν νέαν ἑλληνικὴν, ἐν ἧτι δὲ 1910 ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' ἐπίσκοπος Βελεσσῶν. Ἐν ἧτι 1920 προεχειρίσθη εἰς Μητροπολίτην Σκοπίων καὶ ἤδη ἐξελέγη Πατριάρχης τῆς Σερβίας. Ἀλλαχοῦ δημοσιεύομεν τὸ μεταξὺ τοῦ νέου Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀνταλλαγέντα τηλεγραφήματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ σοβιετικὸς τύπος δι' ἐντατικῆς ἀρθρογραφίας συνιστᾷ τὴν ἐκδοσιν νόμου ἀπαγορεύοντος πᾶσαν ἀνεργεσιν ναοῦ ἐπὶ μίαν πενταετίαν.

—Ὁ ρώσος χωρικὸς Γκρόμοβιτς κατορθώσας μετὰ πολλὰς περιπετείας νὰ διαπεραιωθῇ εἰς Πολωνίαν διζωγράφησε διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων τοὺς φρικτοὺς τῶν χριστιανῶν διωγμοὺς ἐν Ρωσίᾳ. Οἱ τσεκισταί, κρημνίσαντες ἐν τῷ χωρίῳ του Σλομπόντσκα τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκρέμασαν ἐκ τῶν χειρῶν τὸν ἱερέα τῆς ὑπὸ ψῆχος—100, ἐμπαίζοντες δ' αὐτὸν παρότρυνον νὰ προσευχηθῇ διὰ τὰ θεομανθῆ. Εἰς γειτονικὸν χωρίον, ἀφοῦ ἐσταύρωσαν τὸν ἱερέα προσηλωσαντες αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὥραιας πύλης τοῦ ἱεροῦ τοῦ ναοῦ, ἐτυφέμισαν ἔπειτα πάντας τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς τῶν πλησίον χωρίων καὶ τοῦ θυρωροῦ τοῦ ναοῦ συμπεριλαμβανομένου.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ σήμερον 300 ἑκατομ. πιστοὺς, δι' οὓς διαθέτει 300 000 ἱερέων, ἧτοι ἕνα ἱερέα διὰ 1000 λαϊκοὺς. Ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπάρχουσι 50.000 ἱερεῖς διὰ 51 ἑκατ. πιστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς ἱερεὺς ἀναλογεῖ εἰς 771 λαϊκοὺς· ἐν Ὀλλανδίᾳ 1 διὰ 500· ἐν Βελγίῳ 1 διὰ 1026· ἐν βορ. Γερμανίᾳ 1 διὰ 1543· εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας 1 διὰ 764· εἰς τὰ πέντε κράτη τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς 1 διὰ 10.000.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ 16 παρελθόντος Μαρτίου, Κυριακῆ, ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα τῶν κοινῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀγγλικὴν ἐπικράτειαν προσευχῶν ὑπὲρ τῶν ἐν Ρωσίᾳ διωκομένων χριστιανῶν. Μυριάδες λαοῦ συνέρρευσαν εἰς τοὺς ναοὺς, ἡ ὀργάνωσις δὲ τῶν προσευχῶν ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τινὰς ὅμως λαϊκὰς συγκεντρώσεις συνέβησαν ἐκ τῆς ἀφορητῆς ταύτης ἀταξία, καθότι τοὺς ἀγορητὰς ὑπῆρξαν οἱ διακόπτοντες διὰ κραυγῶν ἀποδοκιμασίας. Τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὴν παρὰ τάξιν τισι κρατήσασαν ὑπόνοιαν ὅτι ἐνιαχοῦ οἱ διοργανωταὶ ἤγοντο καὶ ὑπὸ πολιτικῶν ἐλατηρίων,

οὐχὶ δὲ ἀποκλειστικῶς ἐκ θρησκευτικῶν λόγων.

—Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἢ ἐν Ἰνδίας Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀπέβη ὄργανισμὸς αὐτόνομος, αὐτοδιοικούμενος καὶ τελείως κερχωρισμένος ἀπὸ τοῦ Κράτους. Μέχρι τοῦδε μόνη αὕτη ἐκ πασῶν τῶν ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς ἀποικίαις συνεδέετο ὀργανικῶς πρὸς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ ὑπήγετο εἰς τὸν καταστατικὸν τῆς ἀγγλικῆς μητροπόλεως χάρτην. Ἐφεξῆς εἶνε ἀποκεχωρισμένη (disestablished) καθ' οἶον τρόπον καὶ αἱ ἐν Καναδᾷ, Αὐστραλίᾳ καὶ ἄλλα-χοῦ ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι. Ἐξακολουθοῦσα νὰ παραμένῃ Ἐκκλησία Ἐπισκοπικὴ, κέκτηται διοργανισμὸν συνοδικόν, ἐν ᾧ ὅμως τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον ὑπερτερεῖ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς 22 παρελθόντος Φεβρουαρίου συνεδριάζει ἐν Βερολίνῳ ἡ Σύνοδος τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο βουλευτήριον ἀντιπροσωπεύει 19 ἑκατομμύρια διαμαρτυρομένων, ἤτοι τὴν μεγίστην προτεσταντικὴν ἐν Εὐρώπῃ κοινότητα. Ἡ σύνοδος τῆς αὐτῆς εἶνε γενικὴ καὶ ἀριθμεῖται ἐννάτη μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτῆς τὴν μεταπολεμικὴν. Μεταξὺ τῶν θεμάτων, περὶ ὧν διεξήχθησαν συζητήσεις καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις, εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἀποφοίτων τῶν θεολογικῶν Σχολῶν ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ ἔργου καὶ ἐν θρησκευτικαῖς διακονίαις, ὁ καταρτισμὸς ταμείων βοήθειας τῶν ἐργατικῶν οἰκογενειῶν ἵνα ἐκ τῶν τάξεων αὐτῶν λαμβάνονται οἱ πάστορες, ἡ ἴδρυσις οἰκοτροφείων εἰς τὰς λαϊκὰς συνοικίας καὶ αἱ ὀξυτάται κριτικαὶ τοῦ γνωστοῦ γερμανοῦ θεολόγου Καθηγητοῦ Κάρολ Μπάρτ, τὰς ὁποίας διεξάγει ἐν τῷ ὄργανῳ του «Zwischen den Zeiten» κατὰ τοῦ «Kirchliches Jahrbuch von Deutschland».

—Ἐν Κολωνίᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς δεσποινίδος D Carolla Barth ἰδρύθη σύνδεσμος τῶν διαμαρτυρομένων θεολόγων γυναικῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τὰς φοιτητικὰς τῆς θεολογίας τὸ λειτουργημα τοῦ πάστορος μετὰ πάντων τῶν συναφῶν τῷ ἀξιώματι δικαιομάτων καὶ καθηκόντων.

ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΣ

Εἰδικὴ πρεσβεία τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἀζερμπαϊτζάν ὡς ἀντιπρόσωπος μουσουλμανικοῦ κράτους διεβίβασε πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Χριστιανικῆς Διαμαρτυρίας ἐν Λονδίνῳ καὶ πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ἐν Γενεύῃ διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν σκληρῶν διωγμῶν οὓς ὑφίσταται ὁ μουσουλμανικὸς πληθυσμὸς τοῦ Καυκάσου. Ἡ διαμαρτυρία αὕτη περι-

λαμβάνει σὺν ἄλλοις καὶ στατιστικὴν τῶν κλεισθέντων τμενῶν καὶ τῶν θανατωθέντων χοτζάδων, ὡς καὶ σειρὰν ὅλην γεγονότων ἀποδεικνυόντων τὰς μπολοσεβικὰς ἀπανθρωπίας, ἐξικνουμένας μέχρι καὶ τοῦ φόνου γονέων διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τέκνων τῶν εἰς τὰ θρησκευτικὰ σχολεῖα. Τὸ σημεῖωμα τοῦτο κατακλείεται δι' ἐπικλήσεως πρὸς πάντας τοὺς μουσουλμάνους τοῦ κόσμου ὅπως ἐνώσωσι τὴν φωνὴν τῶν εἰς τὰς διαμαρτυρίας πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τοῦ λυσσαλέου τύτου ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πάλιν κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἄφ' ἱκανοῦ παρετηρήθη ἰδίᾳ ἐν Σκωτίᾳ παραμέλησις τῆς κατὰ παλαιὰν πάντοτε σεβαστὴν παράδοσιν τηρήσεως τῆς αὐστηρότητος τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ἀντικατασταθείσης ὑπὸ τῆς μανίας τῶν διαφόρων ἀθλητικῶν ὀγωνισμάτων καὶ τῶν συναφῶν κοσμικῶν παιδιῶν. Ὁ ἐν Ἐδιμπουργ Σύνδεσμος ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας πᾶσαν καταβάλλη προσπάθειαν πρὸς ἀφύπνισιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐπετεύχθη δ' ἤδη ὅπως οἱ ζαχαροπλάσται κοινῇ συνεννοήσῃ μὴ παρέχωσιν ἀναφυκτικὰ εἰς τοὺς κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐπισκέπτας τῶν.

—Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως Ααγαυ τῆς Σουηδικῆς Ἀργοβίας ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ συνεδριῶν ἠρνήθη τὴν ἄδειαν ἀνοίγματος ἐστιατορίου μετὰ τοῦ δικαιώματος νὰ πωλῇ οἶνοπνευματώδη ποτὰ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἄαρ ἐν ᾧ μέρει εἶνε ἐγκατεστημένα καὶ τὰ λουτρά. Ἀντὶ τούτου συνέστησεν εἰς τὸ γυναικεῖον σωματεῖον τῆς νηφελιότητος νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐστιατόριον ἄνευ ποτῶν. Τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐμφορούμενον καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Καντονίου τῆς Ζυρίχης ἀπεφάσισε διὰ λόγους ὑγιεινῆς νὰ ἀποκλείσῃ τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ ἀπὸ τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ λουτρῶν.

—Τῆς 23—28 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ συγκροτηθῇ ἐν Παρισίοις, ἐν τῇ Σορβόννῃ, τὸ Ε' διεθνὲς συνέδριον τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον μὲν προεδρίαν τοῦ Προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας κ. Doumergue, ὑπὸ τὴν τακτικὴν δὲ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων κ. Charléty. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο καλοῦνται νὰ συνεργασθῶσι πάντες ὅσοι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν τῆς νεολαίας διὰ συζητήσεων ἐπὶ τῶν θεμάτων α) χρησιμοποίησις τῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν, β) ἡ θέσις τῆς παιθαρχίας καὶ τῆς αὐτονομίας

ἐν τῇ ἠθικῇ ἀγωγῇ, καὶ γ) αἱ διάφοροι μέθοδοι τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς. Τὰ προηγούμενα συνέδρια ἠθικῆς ἀγωγῆς συνεκροτήθησαν ἐν Λονδίῳ (1908), ἐν Χάγγη (1912), ἐν Γενεύῃ (1922) καὶ ἐν Ρώμῃ (1926).

— Εὐρὺς λόγος ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων περὶ τῆς ἀνεξηγήτου ἀπωλείας τῶν ἰχνῶν τοῦ Σουνιὰρ Σίγγ, γνωστοῦ Ἰνδοῦ χριστιανοῦ ἱεραποστολίου, ἀσπασθέντος τὸν Χριστιανισμὸν ὑπὸ ἀξιοσημειώτους συνθήκας καὶ μετὰ τοῦτο μοναδικὸν τῆς ζωῆς του ἔργον θεωρήσας τὸ εὐαγγελικὸν ἀνὰ τὰς Ἰνδίας κήρυγμα παρὰ τοὺς κατ' αὐτοῦ διωγμούς. Γεννηθεὶς τῷ 1889 ἐν Ραμποῦρ τοῦ Ἰνδικοῦ Πατιάλα ἐξ εὐπόρων γονέων τῆς πατριᾶς τῶν Σίγγ, ἐφοίτησεν εἰς σχολὴν προτεσταντικῆς τινος ἱεραποστολῆς. Ἐνῶ δὲ τὸ κατ' ἀρχὰς ἔτρεφε σφοδρὸν μῖσος κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μέχρι καὶ τοῦ νὰ ρίψῃ τὴν Κ. Διαθήκην εἰς τὴν πυρὰν, ἀλλ' ὅμως ἀφ' ἧς σιγμῆς εἶδεν ἐν ὁράματι τὴν μορφὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἐγένετο τοσοῦτον ἐνθερμος τῆς νέας θρησκείας ὁπαδός, ὥστε διαρρήξας πᾶσαν σχέσιν πρὸς τοὺς οἰκογενεῖς του ὑφ' ὧν καὶ ἀπεκληρώθη, ἐβαπτίσθη ἐν Σίμλα εἰς ἀγγλικὸν προτεσταντικὸν ναόν, ἔκτοτε δὲ ἀδιαλείπτως κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ἐν μέσῳ ἀνεκδιηγῆτων δοκιμασιῶν καὶ ταλαιπωριῶν κατὰ τὰς ἀπαύστους ὁδοιπορίας του, γυμνόπους καὶ μονοκίτων. Τοσαύτη ἦτο ἡ γοητεία τὴν ὁποίαν ὁ Ἰνδὸς οὗτος εὐαγγελιστὴς ἤσκει οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀπλοϊκῶν Ἰνδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνεπτυγμένων εὐρωπαϊῶν, ὥστε κατέκτα τὴν συμπάθειαν πάντων ἀνεξαιρέτως, ἀπεκλήθη δὲ «ὁ Ἰνδὸς ἀπόστολος Παῦλος». Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος ἔτους εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ Θ.β.ετ. πρὸς συνέχισιν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἔκτοτε ὅμως τὰ ἴχνη του ἀπώλοντο· ἐπειδὴ δ' ἐν Θ.β.ετ. ἀπαγορεύεται λίαν αὐστηρῶς ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, ἐκφράζεται ἡ ὑπόνοια μὴ τοι ἐδολοφονήθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν φανατικῶν Ἰνδῶν ἢ καὶ ἐπισήμως κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐφ' ὅσον οἱ λάμψαι τιμωροῦσι διὰ θανάτου τοὺς διαδίδοντας ἐκεῖ τὸν Χριστιανισμὸν.

— Τὸ λαϊκὸν εὐαγγελικὸν κόμμα κῆς Ζυρίχης πληροφορηθὲν τὸ ἀναγραφὲν ἐν τῷ τύπῳ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γηροκομείου τῆς πόλεως ἀπαγορεύσεως τῆς προσευχῆς εἰς τοὺς τροφίμους αὐτοῦ γέροντας διεβίβασε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν, ἐν ἣ ἐκφράζον τὴν ἐκπληξίν του διατυποῖ τὴν εὐχὴν ὅπως ἀρθῆ τὸ παράδοξον μέτρον, δοθῆ δ' εἰς τοὺς γέροντας πᾶσα ἐλευθερία ὡς πρὸς τὴν ἐκφρασιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων. Ταχέως ὅμως ἐγνώσθη ὅτι ἡ εἰδήσις ἐκείνη ἦτο ἀνακριβής, ὡς τοιαύτην

δ' εἴχομεν σημειώσει καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ».

— Ἐξ ἐρεῦνης γενομένης ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Yale τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς μεταξὺ τῶν ἡγετῶν τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου εἰς διαφόρους χώρας πρὸς ἐξακριβωσιν τοῦ τί σκέπτονται οἱ ἐργάται ἐν γένει περὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξήχθη τὸ πόρισμα ὅτι οἱ μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικοὶ ἡγέται τοῦ ἀγγλικοῦ ἐργατισμοῦ κηρύττονται χριστιανοί. Ἰδιαιτέρως σημειοῦται τὸ παράδειγμα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς σημερινῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως κ. Henderson, ὅστις, ἀνελθὼν εἰς τὴν ἀρχήν, παρέμεινε χριστιανὸς καὶ ἐν τῇ πράξει, ὡς ἦτο καὶ ὅταν ἦτο ἐργάτης, διότι οὐδέποτε πίνει οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἐν γένει, φοιτᾷ τακτικῶς κατὰ τὰς Κυριακὰς εἰς τὸν ναὸν τῶν Μεθοδιστῶν καὶ ἀπαγγέλλει ὁ ἴδιος τὴν προσευχὴν ὁσάκις παραθῆται γεύματα εἰς διεθνεῖς ἀντιπροσώπους.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὑόρκης ἐδημοσίευσεν ἐν Λονδίῳ ἔκκλησιν ὑπὲρ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς καὶ τῆς φιλανθρωποτέρας μεταχειρίσεως τῶν φυλακισμένων. Τὴν θανατικὴν ποινὴν ἐχαράκτηρισεν ὀλεθρίαν, ὡς ἀποτυγχάνουσαν τοῦ σκοποῦ της ἐφ' ὅσον γενεῖ τὴν νοσηρὰν συμπάθειαν καὶ αἰσθηματικότητα ἐν γένει πρὸς τὸν ἐγκληματιὰν καὶ παράγει ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν νόμον.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Νέας Ὑόρκης ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἀπεδέχθη νέον κανονισμὸν διὰ τὴν ἀμερικανικὴν βιομηχανίαν τοῦ κινήματογράφου. Ἀπηγορεύθησαν αἱ σκηναὶ αἱ παριστᾶσαι τὴν μέθην, ἐπίσης ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ ἐγκλήματος ὡς καὶ ἡ παραβίασις τοῦ νόμου, ἥτις δέον νὰ παριστάνεται χωρὶς νὰ προκαλῆ συμπάθειαν τοῦ κοινῶν διὰ τὸν δράστην. Ὁ νέος κανονισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ κατευθύνῃ τὴν βιομηχανίαν τοῦ κινήματογράφου πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δημοσίας τάξεως.

— Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ἐπελήφθη πρὸ τινος ἐν Βερολίῳ τῆς μελέτης τῆς συγχρόνου θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐποίησεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἡ μεγίστη ποικιλία τῶν Ἰδεῶν εἰς πάντα τὰ λαϊκὰ στρώματα, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Ἐκκλησίαις ἀκόμη. Ἐν τούτοις διεπίστωσεν καὶ ἐπάνοδόν τινα εἰς τὰς μεταφυσικὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς παραστάσεις μεταξὺ κύκλων νέων φρονεῖ δ' ὅτι ἡ σύγχρονος γενεὰ καθῆκον ἔχει νὰ μεριμνήσῃ ἐντονώτερον περὶ τῆς γενεᾶς τῆς αὔριου.

—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Καίτακούσια», ἔθνικοῦ ὄργανου τῆς Χριστ. Ἐνώσεως τῶν Νέων τῆς Ἰαπωνίας, ἔλαβε πρό τινος ἐπιστολὴν ἐκ Κουγιαζάν, ἡτοῦ τῆς ἀρχαιοτέρας, μεγαλειτέρας καὶ περιφημοτέρας βουδδικῆς μονῆς τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶχεν ὡς ἀκολούθως: «Εἶμαι δεκαεπταετής. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ὅταν ἀκόμη ἤμην πενταετής. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν μητέρα μου. Τὴν περὶ ἐμοῦ φροντίδα ἀνέλαβεν εἰς θεὸς μου, βουδδιστὴς ἱερεὺς. Κατ' Ἀπρίλιον θὰ περατώσω τὰς σπουδὰς μου εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὅ,τι ἐγράφετε ἐν τῇ «Καίτακούσια» περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τόσον ζωντανὰ προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν μου, ὥστε ἀνέγνωσα ὅλα τὰ περὶ τοῦ θέματος τούτου ἄρθρα. Οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ αὐξάνονται καθ' ἑκάστην ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἡ Γράφῃ ἐγενεῖν ἡ καθημερινή μου ἀνάγνωσις. Ἀπεφάσισα νὰ εἰσέλθω εἰς μίαν χριστιανικὴν σχολὴν καὶ νὰ γείνω ἱερεὺς, ἀντὶ νὰ γείνω βουδδιστὴς ἱερεὺς. Θὰ μοι παρατηρήσετε ἴσως ὅτι εἶμαι πολὺ νέος ὥστε νὰ προβῶ εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Γκούμπεϊ Γιαμαμοῦνο, τοῦ Στρατοῦ τῆς Σιωτηρίας, δὲν ἦτο μεγαλειότερος ἐμοῦ ὅταν ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

—Τὸ Διεθνὲς Παιδαγωγικὸν Κινηματογραφικὸν Ἰνστιτούτον καταρτίζει διεθνή κατάλογον παιδαγωγικῶν καὶ μορφωτικῶν ταινιῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνονται καὶ ὅσαι ταινίαι συνιστῶνται ἐπὶ τῶν ἐν ἑκάστῃ χώρῳ ἀρμοδίων ἀρχῶν. Τὸ ἐν λόγῳ Ἰνστιτούτον σκοπεῖ τὴν ἐνθάρρουνσιν καὶ ὑποστήρηξιν, τῆς παραγωγῆς, διαδόσεως καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν παιδαγωγικῶν ταινιῶν τῶν σχεσίων ἐχουσῶν πρὸς τὴν διδασκαλίαν, τὴν τέχνην, τὴν βιομηχανίαν, τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν κοινωνικὴν διαπαιδαγώγησιν. Τὸ ἔργον τοῦ Ἰνστιτούτου διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις παρεχώρησε διὰ τὸ Ἰνστιτούτον δύο ἐπαύλει διασήμες, τὴν villa Falconieri ἐν Frascati, καὶ τὴν vila Torlonia ἐν Ρώμῃ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπισύλει μερίμνη αὐτοῦ τοῦ Μουσολλίνι ὁργανώθη ἐπιτροπὴ ἐκ 40 περίπου μελῶν, παρέχεται δ' ἐτησίως ἐπίδομα ἔξ 600.000 λιρετῶν ὑπὸ τῆς Ἰταλίας, 25.000 λιρῶν ὑπὸ τῆς Οὐγγαρίας καὶ 15.000 λιρῶν ὑπὸ τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Ρουμανίας ἐλπίζεται ὅτι καὶ ἄλλαι κυβερνήσεις θὰ σπεύσῃσι πρὸς παροχὴν χορηγήσεων ἵνα εὐρυνθῇ τὸ ἔργον τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἐν βραχεὶ χρόνῳ θὰ ὁργανωθῇ σχετικὴ κινηματογραφικὴ βιβλιοθήκη, ἥδη δὲ τὸ Ἰν-

στιτούτον ἐκδίδει μηνιαῖον δελτίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνῆς Ἐπιθεώρησις τοῦ Παιδαγωγικοῦ Κινηματογράφου», συντασσόμενον ἀγγλιστί, γαλλιστί, ἰταλιστί, ἰσπανιστί καὶ γερμανιστί, καὶ περιέχον ἄρθρα καὶ ἀνακοινώσεις σχετικὰς πρὸς τὸν παιδαγωγικὸν καὶ μορφωτικὸν κινηματογράφον.

—Ὁ μασωνισμὸς ἤρξατο ἀπὸ τινος μετέωρον δραστηριώτερον τῆς διεθνοῦς κινήσεως, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἀπὸ τινος συχνά του διεθνή συνέδρια. Οὕτω πρό τινος συνεκλήθη ἐν Παρισίοις παγκόσμιον συνέδριον μασωνικόν, τὸ ὁποῖον ἠσχολήθη οὐ μόνον περὶ τὰς ἐσωτερικὰς τοῦ μασωνισμοῦ ὑποθέσεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν εἶδησιν εἰδικοῦ μασωνικοῦ διεθνοῦς ὄργανου καὶ ἐψήφισε τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα, περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου, συνήλθεν ἐν Παρισίοις τὸ συμβουλευτικὸν τμήμα τοῦ διεθνοῦς μασωνικοῦ συνδέσμου, ὅστις ἔχει τὴν ἔδραν του ἐν Γενεύῃ. Κατὰ τὸ ἐπιπὸν ἔτος ἐν Βρυξέλλαις θὰ συγκροτηθῇ μεγίστη συνδιάσκεψις τοῦ συνδέσμου, ἥτις θὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐπισήμου δηλώσεως τοῦ μασωνισμοῦ περὶ τοῦ κατευθυντηρίου αὐτοῦ προγράμματος. Ἐπ' ἴσης κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἐκδοθῇ τὸ δεύτερον ἢ ἐπετηρὶς τοῦ συνδέσμου. Αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἔκδοσιν ταύτην μαρτυροῦσι ἴνι τῷ ἔργῳ συντελεῖται ἡ διεθνὴς ἔνωσις τῶν ἐλευθεροτεκτόνων. Πάντα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ἐπετηρίδος ταύτης παρεσχέθησαν ὑπὸ τῶν 42 μεγάλων μασωνικῶν σοῶν μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ στοαὶ μὴ ἀνήκουσαι μέχρι τοῦδε εἰς τὸν σύνδεσμον, τοιαῦται δ' εἶνε αἱ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Μ. Βρετανίας, τῆς Δανίας καὶ τῆς Νορβηγίας. Τὸ τελευταῖον συνέδριον τοῦ συμβουλευτικοῦ τμήματος θὰ συγκροτηθῇ ἐν Βαρκελώνῃ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

—Ἐκ τῆς ἐτησίας ἐκθέσεως τῆς βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος (Μάρτ. 1928—Μάρτ. 1929) ἡ Ἐταιρεία ἐώρτασε τὴν 125ην ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της. Τὰς ἀγίας Γραφὰς ἐκδίδει σήμερον εἰς 618 γλώσσας καὶ διαλέκτους· αἱ ἄλλαι βιβλικαὶ ἑταιρεῖαι ἐκδίδουν αὐτὰς εἰς ἄλλας 200 περίπου γλώσσας. Ἐκ τῶν γλωσσῶν τούτων οὐκ ὀλίγαι ἦσαν ἄγραφοι ἀγρίων λαῶν, πρῶτοι δ' οἱ μεταφρασταὶ τῆς βιβλικῆς Ἐταιρείας κατέστησαν αὐτὰς γραπτὰς διὰ τῆς μεταφράσεως τῆς ἀγ. Γραφῆς· ἐπομένως πολλοὶ ἔξ αὐτῶν ὡς μόνην φιλολογίαν ἔχουν μόνον τὴν ἀγ. Γραφήν. Ἀπὸ τῆς συστάσεώς της (1804) ἡ Ἐταιρεία ἐξέδωκεν ὑπὲρ τὰ 397 ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τῶν ἀγ. Γραφῶν, κατὰ δὲ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος ἡ κυκλο-

φορία ἀνῆλθεν εἰς 11,400,000 ἀντιτύπων, Ἡ ἑταιρεία ἔχει ἤδη ὑπὸ ἐκτύπωσιν τὴν ἀγ. Γραφὴν τουρκιστὶ μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας. Εἰς τὴν Κίναν τῷ 1921 ἡ Ἐταιρεία ἐκυκλοφόρησε περὶ τὸ ἕν ἑκατομμύριον ἀντιτύπων· πέρουσι δὲ ἡ κυκλοφορία ἀνῆλθεν εἰς περισσότερα τῶν 5.000.000. Ἐκ Ρωσίας ἔχει ἀποκλεισθῆ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀγ. Γραφῶν ἐντελῶς, ἡ δ' Ἐταιρεία περιορίσθη νὰ βοηθήσῃ χρηματικῶς τοὺς γερμανογλώσσους χριστιανούς τῆς Ὀδησοῦ ἵνα ἐκδώσων ἐκεῖ τὴν Κ. Διαθήκην. Πέρουσι διὰ πρῶτην φορὰν ἐπαλήθησαν δημοσίᾳ καὶ ἀκωλύτως ἐν Μαρόκκῳ 800 Εὐαγγέλια, διότι ἄλλοτε ἀπηγορεύετο ἐπὶ ποινῇ μάλιστα θανάτου καὶ αὐτὴ ἡ παρουσία μὴ μουσουλμάνου.

— Αἱ ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἶ τε ἐθνικαὶ καὶ αἶ ἐλεύθεραι, διοργανοῦσιν ἀπὸ τινος δραστηρίαν προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Chishester καὶ τῆ ὑποστηρίξει πολλῶν θρησκευτικῶν προσωπικότητων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐν τῇ πρῶτῃ γραμμῇ μνημονευτέος ὁ Dr H. Z. Sheppard. Ὁ Ἄγων οὗτος ὁρμᾶται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ πόλεμος εἶνε ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅτι νῦν, εἴ πέρ ποτ' ἄλλοτε, αἱ Ἐκκλησίαι ὀφείλουσι νὰ ἀρνῶνται πᾶσαν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ πολέμου. Ἡ ἔναρξις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος δράσεως ἐσημειώθη διὰ συγκεντρώσεως τῶν ὁμοφρόνων ἀγωνιστῶν ἐν Λονδίῳ περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, ἧς προηγήθη εἰδικὴ ἱεροτελεστία. Ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἠγγέλθη ἐνισχυτικὸν τηλεγράφημα: «Χαιρετίζομεν ἐκ καρδίας μίαν κίνησιν ἣτις ἐνώνει τὸ ὄνομα τὸ Χριστιανικὸν πρὸς μίαν ἀρνησιν τοῦ πολέμου». Ἡ συνάθροισις ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν: Ἡ συνάθροισις

αὕτη τῶν χριστιανικῶν ἀντιπροσώπων, διαδηλοῖ πεποίθησιν τῆς ὅτι αἱ μέθοδοι τοῦ πολέμου καὶ μέθοδοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀντίται πρὸς ἀλλήλας. Καὶ ἀκολουθίαν χαιρετίζει ὁσημέραι αὐξανομένην σπουδαιότητα τῆς προπαγάνδης τῆς εἰρήνης ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἐν τῷ Συμφώνῳ Κέλλογκ καὶ ταῖς λοιπαῖς εἰρηνευτικαῖς ὀργανώσεσι. Ποιεῖται ἔκκλησις τὴν συνείδησιν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς τε Ἀγγλίας καὶ πᾶσῶν τῶν λοιπῶν χωρῶν ὅπως 1) προσεσχηθῶνται ἐκτενῶς ὑπὲρ τῆς λύσεως τῶν μεγάλων προβλημάτων τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν εἰρήνην· 2) νὰ ἐκφραξῶνται ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαν καὶ γίγασιν τοῦ πολέμου ὡς μέσον διακανονισμοῦ διεθνῶν διαφορῶν καὶ νὰ ἀνθίστανται εἰς πᾶσαν σὶν χρησιμοποίησεως αὐτῶν πρὸς ὑποστήριξιν πολέμου. Ἐπὶ πλέον ἡ συνάθροισις αὕτη συνεισφέρει πρὸς πάντας τοὺς Χριστιανούς τῆς χώρας τὴν καὶ σὶν ταύτην, ἧτις σχετίζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἐπίσημον ἀρνησιν τοῦ πολέμου».

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱερομόναχον Ἰωακείμ Τριανταφυλλίδην κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, (Ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῇ 22 Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Πέμπτῃ καὶ 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ βολῇ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ σκανδαλώδει γωγῇ.

Προσπειδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν μὴ ἐμφανισθῆς ὡς ἄνω ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος Ὁ Α'. Γραμματεὺς Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπ...

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ!

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυρράχης ἐκτίθει εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκμισθῶσιν τοῦ δάσους Συκιάς πρὸς ἐξαγωγήν διακοσίων (200) χιλ. ὄκ. ξυλανθράκων διὰ τὴν δασικὴν περίοδον 1930. Ἡ δημοπρᾶσις ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν τὴν 6ην Ἀπριλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Κλεωναῖς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθει εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γειησομένην ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Κορίνθου ἐν Χιλιομοδίῳ 27ην Ἀπριλίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἢ ἐπὶ πενταετίαν ἀσὶς τοῦ δικαίωματος ρητισυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων τῆς Μονῆς τῶν κειμένων εἰς τὰς θέσεις Πάτημα καὶ ῥοθήκη κλπ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς συγγραφῆς.

ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἢ ἐπὶ τετραετίᾳ μίσθωσις τοῦ εἰς θέσιν Δεσύλα τῆς περιφέρειας Βελεσιόταμου τῆς Μονῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Κλεωναῖς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθει εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γειησομένην ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Κορίνθου ἐν Χιλιομοδίῳ 27ην Ἀπριλίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἢ ἐπὶ πενταετίαν ἀσὶς τοῦ δικαίωματος ρητισυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων τῆς Μονῆς τῶν κειμένων εἰς τὰς θέσεις Πάτημα καὶ ῥοθήκη κλπ. καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς συγγραφῆς.

Τυποὶς «Φοινικός» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθῆναι

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

<p>ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ</p>	<p>ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΡΧ. 1.000. ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΕ ΔΡΧ. 500. ΝΑΩΝ ΧΟΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ 100.</p>
<p>Διεύθυνσις Συντάξεως: Μοσχονησίω 12α. — Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Διεκπεραιώσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέου 12α.</p>		